

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **B. N.**
bytem X
zastoupeného obecným zmocněncem A. N.
bytem X

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti: **J. B.**
bytem X
zastoupená JUDr. Adamem Rakovským, advokátem
sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2022, čj. MHMP 1892399/2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. R. Č., bytem X, **není** osobou zúčastněnou na řízení.
- V. M. Č., bytem X, **není** osobou zúčastněnou na řízení.
- VI. I. T., bytem X, **není** osobou zúčastněnou na řízení.
- VII. J. T., bytem X, **není** osobou zúčastněnou na řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 30. 6. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2022, čj. MHMP 1892399/2021 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný v části změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**stavební úřad**“) ze dne 19. 10. 2020, čj. MCP8 244504/2020, ve znění opravného usnesení ze dne 2. 12. 2020, čj. MCP8 366513/2020 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Předmětnými rozhodnutími bylo na základě žádosti stavebníka (osoby zúčastněné na řízení) v souladu s § 94a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „**stavební zákon**“), rozhodnuto (i.) podle § 79 stavebního zákona, § 92 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 503/2006 Sb.**“), o umístění stavby a zároveň (ii.) bylo vydáno stavební povolení na stavbu rodinného domu označeného „*Novostavba rodinného domu s domácí výrobou potravin (sirupů a marmelád)*“ XXX na pozemcích parc. č. X a Y v katastrálním území X (dále také jen „**Stavba**“).
2. Z doručanky založené ve správním spise se podává, že Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 5. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve shrnul průběh správního řízení před správním orgánem prvního stupně včetně obsahu správního spisu; rekapituloval jednotlivé procesní kroky stavebního úřadu a účastníků řízení a shrnul obsah Prvostupňového rozhodnutí.
4. Následně popsal průběh odvolacího řízení, přičemž zdůraznil, že Prvostupňovému rozhodnutí předcházelo řízení o povolení výjimky ukončené rozhodnutím ze dne 4. 10. 2017, čj. MCP8 131590/2017, kterým stavební úřad povolil výjimku z ustanovení § 29 odst. 2 nařízení Rady hlavního města Prahy č. 10/2016 Sb. HMP, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), v rozhodném znění (dále jen „**Pražské stavební předpisy**“) pro odstup Stavby min. 2 m od hranice sousedního pozemku parc. č. A a min. 2,5 m od hranice sousedního pozemku parc. č. B, vše v k. ú. X (dále jen „**Rozhodnutí o výjimce**“). Žalovaný rovněž popsal, že v průběhu odvolacího řízení zjistil, že účastnice řízení, paní M. U., zemřela dne 29. 11. 2021, tedy po doručení Prvostupňového rozhodnutí. Z tohoto důvodu žalovaný požádal Obvodní soud pro Prahu 8 o sdělení jména a adresy možného dědice po paní M. U., přičemž zjistil, že řízení o pozůstalosti bylo přerušeno do doby pravomocného skončení soudního řízení (spor o dědické právo)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. XXX s tím, že v úvahu přicházejícími dědici jsou zákonný dědic, B. N. [žalobce] a závětní dědicové V. U. a A. S.. Z tohoto důvodu žalovaný tyto osoby vyrozuměl o dosavadním průběhu řízení a stanovil jim lhůtu k vyjádření, zda na podaném odvolání M. U. trvají. Všechny dotčené osoby následně sdělily, že na podaném odvolání trvají, a tedy vstoupily do pozice odvolatelů v daném řízení.

5. Žalovaný konstatoval, že se zabýval důvody odvolání všech účastníků řízení, přičemž dospěl k závěru, že Prvostupňové rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a že řízení netrpí vadami, které by měly zásadní vliv na rozhodnutí. Žalovaný se proto omezil pouze na vypořádání námitek obsažených v samotných odvoláních.
6. Nejprve žalovaný přistoupil k vypořádání odvolacích námitek žalobce, V. U. a A. S.. V podaném odvolání identifikoval 14 námitek; žalovaný část z nich vypořádal tak, že Prvostupňové rozhodnutí změnil a shledal, že se námitka na základě této změny stala nedůvodnou, ve zbytku uzavřel o nedůvodnosti vznesených námitek.
7. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky se s odvolacími námitkami v podstatné míře shodují¹, přičemž vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného je samou podstatou žaloby, Městský soud v Praze na tomto místě neparafrázuje způsob tohoto vypořádání v Napadeném rozhodnutí a odkazuje na žalobní námitky shrnuté v části III. tohoto rozsudku a zejména na posouzení této věci zdejším soudem v části VII. tohoto rozsudku.
8. Žalovaný se následně věnoval vypořádání odvolacích námitek dalších účastníků řízení. Společné námitky M. Č. a R. Č. (vlastníků sousedních pozemků parc. č. A a C a objektu na tomto pozemku č. p. X) vypořádal na str. 23 – 25 Napadeného rozhodnutí. Námitky J. T. (původního vlastníka sousedních pozemků parc. č. A a C a objektu č. p. X, vše v k. ú. X a dále vlastníka sousedních pozemků parc. č. B, D a objektu č. p. X, vše v k. ú. X) vypořádal na str. 25 – 28 Napadeného rozhodnutí. Námitky I. T. (vlastníka sousedního pozemku parc. č. E, k. ú. X) vypořádal na str. 28 – 29 Napadeného rozhodnutí a námitky městské části Praha – X [s ohledem na ustanovení § 18 odst. 1 písm. h) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů] vypořádal na str. 29 – 31 Napadeného rozhodnutí.
9. Městský soud v Praze konstatuje, že všechny uvedené osoby byly vyrozuměny o probíhajícím řízení v souladu s § 34 s. ř. s. a byla jim určena lhůta k oznámení, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, přičemž žádná z uvedených osob soud o uplatňování těchto práv ve stanovené lhůtě nevyrozuměla (v podrobnostech srov. část VIII. tohoto rozsudku). Soud proto k reprodukci vypořádání žalobních námitek těchto osob žalovaným pro nadbytečnost nepřistoupil.
10. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že nezjistil v řízení, jež předcházelo vydání Prvostupňového rozhodnutí, žádné zásadní procesní pochybení ani nedostatky, kvůli kterým by bylo třeba Prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit

¹ Námitka vznesená pod prvním žalobním bodem se shoduje s odvolací námitkou vypořádanou pod č. 13 Napadeného rozhodnutí (srov. str. 19an.); námitka vznesená pod druhým žalobním bodem se shoduje s odvolací námitkou vypořádanou pod č. 14 Napadeného rozhodnutí (srov. str. 21 an.); námitka vznesená pod čtvrtým žalobním bodem se obsahově shoduje s námitkami vypořádanými pod č. 5 a 6 Napadeného rozhodnutí (srov. str. 14 an.); a námitka vznesená pod pátým žalobním bodem se shoduje s odvolací námitkou vypořádanou pod č. 4 Napadeného rozhodnutí (srov. str. 13).

k novému projednání, a proto rozhodl tak, že výrok Prvostupňového rozhodnutí změnil a v podstatném rozsahu potvrdil.

III. Žaloba

11. V úvodu podané žaloby žalobce shrnul předmět řízení a okolnosti svědčící o včasnosti podané žaloby. Poukázal, že je v postavení zákonného dědice po zemřelé M. U., tj. vstupuje do jejích práv a povinností jako vlastník nemovitostí sousedících se Stavbou, a to domu č. p. X na pozemku p. č. F a pozemků p. č. F, G a H, vše v katastrálním území X (dále též souhrnně „**Nemovitosti**“); doplnil, že v současné době probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 8 řízení o určení dědictví².
12. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že Stavba je v rozporu s urbanistickým charakterem území a nerespektuje strukturu jeho stávající zástavby.
13. Žalobce uvedl, že Stavba se vzhledem ke svému navrhovanému umístění mimo strukturu zástavby daného místa v kombinaci se svými, na dané místo nadměrnými parametry (objem a výška), vymyká charakteru a stávající urbanistické struktuře rodinných domů tvořících zástavbu daného území. V tomto ohledu proto dle žalobce dochází k rozporu s § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů a rovněž s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v rozhodném znění (dále jen „**vyhláška č. 501/2006 Sb.**“).
14. Poukázal, že v daném bloku (mezi ulicemi Ústecká a Ládevská), ale i v blocích okolních je zástavba domů situována podél ulic, s vnitroblokovými zahradami, přičemž Stavba se zcela vymyká této stávající urbanistické struktuře a podstatně ji narušuje, když je umístěna nikoli při ulici, ale uprostřed daného prostoru mezi sousedními domy. Není tedy respektován vztah zástavby k veřejným prostranstvím (ulicím).
15. Dále žalobce připomněl, že se sice jedná o stavbu na místě předchozí stavby, nicméně předchozí násobně menší stavba byla odstraněna a nyní je třeba na dané místo dle jeho názoru pohlížet jako na novostavbu. Zdůraznil, že dané území je již stabilizované, jeho urbanistická struktura je dokončená a nelze ji zahušťovat dalším domem. Zahuštění daného urbanistického celku dle žalobce nemůže být přípustné, neboť by narušilo jeho kvality a hodnoty.
16. Žalobce dále namítal, že s ohledem na umístění Stavby do vnitrobloku mezi okolní rodinné domy v kombinaci s minimálními odstupovými vzdálenostmi od hranic pozemků lze též konstatovat nesoulad Stavby s požadavky na zachování kvality prostředí a pohody bydlení. Podotknul, že „žadatel“ opomenul § 76 odst. 2 a § 90 stavebního zákona, neboť Stavba nerespektuje zájmy vlastníků sousedních domů včetně žalobce.
17. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že Stavba je v rozporu se stavební čarou zástavby, tj. že situováním Stavby do navrhovaného prostoru dochází k nerespektování § 22 odst. 3 Pražských stavebních předpisů.
18. Žalobce argumentoval, že stavební čára je v tomto případě otevřená a je vymezena stávající zástavbou rodinných domů podél ulic Ústecká a Ládevská, přičemž v souladu s § 21 odst. 3 písm. b) bod 1 Pražských stavebních předpisů nesmí zástavba od této čáry ustupovat. Zástavba daného bloku situovaná k ulici Ústecká není, jak tvrdí žalovaný, „ustupující“ a

² Pod sp. zn. XXX.

respektuje dle názoru žalobce jednotnou stavební čáru (odstup od uliční čáry ulice Ústecká).

19. Co se týče argumentace žalovaného jinými ulicemi (ulice U Větrolamu), žalobce je toho názoru, že tato není ve věci rozhodná, relevantní je dle něj toliko zástavba v ulici Ústecká.
20. V rozporu s uvedeným je pak Stavba situována zcela bez ohledu na stavební čáru do vnitrobloku, který však již k zástavbě dle žalobce určen není. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se o vnitroblok nejedná; s odkazem na § 2 písm. b) Pražských stavebních předpisů uvedl, že vnitroblok vzniká ve všech blocích. Doplnil, že pokud dané domy tvoří blok (zde ulice Ústecká, Ládevská, Ulčova a Protilehlá), vnitřní prostor tohoto bloku je dle názoru žalobce vnitroblokový prostor.
21. Žalobce dále poukázal, že neobstojí odkaz na předchozí Stavbu ve vnitrobloku, neboť tato byla zcela odstraněna, a tedy po jejím odstranění je třeba na dané místo hledět jako na nezastavěné.
22. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce namítal, že předložená dokumentace Stavby není úplná. V řízení bylo namítáno, že dle vyhlášky č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb, v rozhodném znění (dále jen „**vyhláška č. 499/2006 Sb.**“) musí dokumentace Stavby obsahovat pohledy dokumentující začlenění Stavby do stávající zástavby nebo krajiny, což však doloženo nebylo. Žalobce poukázal, že dokumentace obsahuje pohledy na Stavbu samotnou, nikoli však pohledy se zakreslením okolní zástavby a krajiny tak, aby bylo patrné začlenění, tj. neobsahuje pohledy, které by umožňovaly posoudit Stavbu v kontextu se stávající zástavbou a územím, do něhož je navrhována. Prvostupňové rozhodnutí bylo proto vydáno v rozporu s § 94a odst. 1, odst. 7 stavebního zákona.
23. Stavební úřad tak dle názoru žalobce nemohl rozhodnout v souladu s § 3, § 50 odst. 3, odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), tj. na základě zjištěného stavu věci. Žalovaný se tímto nijak nezabýval, a Napadené rozhodnutí je proto dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů vzhledem k absenci řádného odůvodnění Napadeného rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu; žalovaný rovněž tímto postupem porušil svoji povinnost stanovenou v § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nepřezkoumal Napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, jakož ani z úřední povinnosti celkově z hlediska zákonnosti a veřejného zájmu.
24. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že Stavba neodpovídá požadavkům na bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování a prostor pro stání a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání.
25. Žalobce konstatoval, že Stavba nesplňuje požadavky § 31 odst. 1 Pražských stavebních předpisů a § 24 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Poukázal, že u staveb pro shromažďování většího počtu osob, staveb pro obchod apod. se musí zajistit bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování a prostor pro stání a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání, přičemž Stavba tyto požadavky nesplňuje.
26. Dále žalobce uvedl, že uvedená Stavba je navrhována přímo u budoucí uvažované zastávky tramvajové trati do Zdib, přičemž v důsledku realizace výstavby tramvajové trati dojde ke větším komplikacím při vjíždění na pozemky a odjíždění z nich. Zdůraznil, že ani touto námitkou se stavební úřad nezabýval, opětovně tedy dospěl k závěru, že Prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 50 odst. 3, odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, což by dle jeho

názoru mělo být důvodem zrušení Prvostupňového rozhodnutí a nového projednání věci. Žalovaný se přitom uvedeným rovněž nezabýval.

27. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že vyhláška č. 501/2006 Sb. se na území hl. m. Prahy nevztahuje, neboť její aplikace je vyloučena přijetím Pražských stavebních předpisů. Dle žalobce pro tento závěr nesvědčí žádné důvody, časové ani územní omezení platnosti vyhlášky není v ní samé ani v jiném předpisu stanoveno a osoba zúčastněná na řízení byla povinna prokázat soulad Stavby s touto vyhláškou, což neučinila. Doplnil, že v tomto případě rovněž nelze aplikovat princip speciality, neboť tento jde použít toliko u předpisů stejné právní síly, přičemž vyhláška č. 501/2006 Sb. je nadřazeným obecně závazným právním předpisem, publikovaným ve Sbírce zákonů, a Pražské stavební předpisy jsou pouze právním předpisem územního samosprávného celku. Žalobce na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, čj. 3 A 57/2017 - 317 a uvedl, že je třeba splnit požadavky obou právních předpisů.
28. Další pochybení shledal žalobce v tom, že v odvolání požadoval, aby uvedené skutečnosti byly zohledněny ve stanovisku příslušného odboru dopravy (silničního správního úřadu), přičemž žalovaný sice v tomto ohledu odkázal na stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru pozemních komunikací a drah (závazné stanovisko ze dne 15. 8. 2018, čj. MHMP – 758494/2018/O4/Vo), nicméně nepostupoval v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu a nevyžádal si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného.
29. Pod **pátým žalobním bodem** pak žalobce namítal, že výjimka z § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů byla povolena v rozporu s právními předpisy. Konstatoval, že dne 4. 10. 2017 bylo Úřadem městské části Prahy 8 vydáno rozhodnutí čj. MCP8131590/2017 [Rozhodnutí o výjimce], kterým byla pro Stavbu povolena výjimka ve vztahu k odstupům Stavby od hranic sousedních pozemků; toto rozhodnutí bylo podkladem jak pro Prvostupňové, tak i Napadené rozhodnutí.
30. Žalobce požaduje, aby soud přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. tento závazný podklad Napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že ačkoli se Rozhodnutí o výjimce týká odstupu Stavby od hranice jiných pozemků, než jeho, je tímto dotčen na svém vlastnickém právu k Nemovitosti, neboť daná výjimka umožňuje realizaci Stavby větší a objemnější, než by tomu bylo při dodržení požadavků vyplývajících z Pražských stavebních předpisů. Objemnější stavba bude působit větší negativní vlivy na Nemovitost žalobce, zejména zastíněním a zhoršením osvětlení a osluněním Nemovitosti a její „utopení“; Rozhodnutí o výjimce se proto týká i práv žalobce.
31. Žalobce dále poukázal, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu lze podle § 169 odst. 2 stavebního zákona povolit pouze za tam uvedených podmínek, přičemž shrnul, že výjimku tak lze udělit pouze za předpokladu, že (a) se jedná o odůvodněný případ, tj. pro udělení výjimky musí být dán nějaký důvod, a (b) nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb, přičemž řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.
32. Co se týče předpokladu pod bodem (a) žalobce namítal, že pro udělení výjimky z ustanovení Pražských stavebních předpisů pro Stavbu není žádný důvod, neboť se jedná o novostavbu. Žalobce uvedl, že se uvedeným správními orgány řádně nezabývaly, a porušily tak § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3, odst. 4 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

33. K předpokladu pod písmenem (b) žalobce uvedl, že ani tento není v posuzované věci splněn. Připomenul, že účelem ustanovení je zajistit, aby území nebylo „přehuštěno“, tj. aby vzdálenosti mezi stavbami a pozemky byly dostatečné. Nedodržení vzdáleností předepsaných vyhláškou má dle žalobce zásadní vliv na zhoršení parametrů dané zástavby a je rovněž rozporné s § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů, neboť tím dojde k narušení hodnoty území a kvality prostředí. Realizace Stavby by vedla k nežádoucímu zahuštění dané zástavby a její realizace by v daném urbanistickém celku působila rušivě a nepatříčně.

IV. Vyjádření žalovaného

34. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 8. 2022 setrval na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
35. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že skutečnost, že pozemek se stavbou rodinného domu, který je předmětem Napadeného rozhodnutí, je historicky vklíněn do prostoru zahrad bezprostředně navazujících sousedních staveb rodinných domů, nemůže sama o sobě prokazovat nesoulad s § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů. Žalovaný nepovažoval za důvodné blíže rozebírat tento obecný požadavek, který se promítá do dalších ustanovení Pražských stavebních předpisů v rovině určení výškové hladiny, uliční a stavební čáry nebo odstupů.
36. K otázce vnitrobloku žalovaný uvedl, že Pražské stavební předpisy v § 12 odst. 1 blok definují pomocí uliční čáry a rozlišují dva druhy bloků – stavební a nestavební. Blokem tedy není pouze uzavřený způsob zástavby, přičemž termín vnitroblok Pražské stavební předpisy neznají. Doplnil, že pokud se dané území skládá ze stavebních bloků se solitérními stavbami rodinných domů a dvojdomů, ještě to neznamena, že v případě, kdy do jednoho ze stavebních bloků vstoupí stavba rodinného domu byť většího objemu, dojde k narušení charakteru území.
37. Žalovaný k urbanistické struktuře území uvedl, že Praha představuje strukturu s velmi hustou zástavbou a značnou koncentrací jejích funkcí. Popis stávající urbanistické struktury hlavního města Prahy je obsažen v Územně analytických podkladech v kapitole 200 – Město, konkrétně ve výkresech Struktura území, Podlažnost, Střešní krajina a Výška obvodových linií střech, ze kterých žalovaný vycházel, a dospěl k závěru, že záměr nenarušuje urbanistickou strukturu v daném území. Žalovaný přitom zdůraznil, že vyhláška č. 501/2006 Sb. nedopadá na území hlavního města Prahy a odkázal na str. 15 Napadeného rozhodnutí, kde se s odkazem na rozhodnutí odkazované žalobcem vypořádal.
38. K **druhému žalobnímu bodu** žalovaný předně konstatoval, že i s touto námitkou se v Napadeném rozhodnutí vypořádal. Poukázal, že § 20 Pražských stavebních předpisů ukládá povinnost přihlédnout k charakteru území, a to zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím; charakter území, který se posuzuje z hlediska stavební čáry, tak dle jeho názoru nemůže zahrnovat jen dvě ulice Ústecká a Ládeevská, jak se dožaduje žalobce.
39. Co se týče námítky pod **třetím žalobním bodem**, žalovaný shrnul, že společná dokumentace musí splňovat požadavky na dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a požadavky na projektovou dokumentaci pro vydání stavebního povolení. Uvedl, že osoba zúčastněná na řízení v průběhu odvolacího řízení doplnila upřesňující výkresy a

pohledy začlenění Stavby do stávající zástavby, se kterými žalovaný písemností ze dne 1. 3. 2022, čj. MHMP 369361/2022 seznámil všechny účastníky řízení. Žalobce práva seznámit se s doplněnými podklady nevyužil.

40. K námitce uvedené pod **čtvrtým žalobním bodem** žalovaný předeslal, že § 24 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nedopadá na stavbu rodinného domu, neboť tato v taxativním výčtu není uvedena; povolená domácí výroba marmelád a ovocných sirupů v přízemí Stavby dle jeho názoru neznamena, že se jedná automaticky o jednu ze staveb uvedených v daném ustanovení.
41. Žalovaný uvedl, že s touto námitkou se rovněž vypořádal v Napadeném rozhodnutí, na jehož str. 14 – 16 odkázal. Zdůraznil, že předmětem povoleného záměru není řešení nového připojení ani jeho změny, neboť se jedná o stávající připojení. Pokud by pro stavbu rodinného domu byl stávající výjezd nevyhovující, zajisté by dotčený orgán na úseku dopravy požadoval úpravu projektové dokumentace stávajícího napojení pozemku na komunikaci. Co se týče skutečnosti, že nebyl posouzen soulad záměru s oběma právními předpisy, tj. s Pražskými stavebními předpisy a vyhláškou č. 501/2006 Sb., žalovaný uvedl, že ponechá toto posouzení na soudu a zároveň odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2017, čj. 6 A 142/2015 - 51 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 4 As 11/2015 - 67.
42. Co se týče námítky žalobce, že v odvolání bylo žádáno, aby skutečnosti uvedené pod tímto žalobním bodem byly zohledněny ve stanovisku příslušného odboru dopravy a s tím související výtky, že žalovaný nepostupoval ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu, žalovaný uvedl následující. Dle jeho názoru právě žalobcem zmíněné projednávání EIA pro stavbu tramvajové trati je prostorem pro požadavky na zpracování studie okolí zastávky tramvaje a s tím související tvrzené komplikované vjíždění na pozemky a odjíždění z nich. Pokud by tvrzení žalobce bylo důvodné, stavební úřad by v dané ulici nemohl povolit jedinou stavbu rodinného domu s napojením na tuto ulici, tedy ani pozemek žalobce. Doplnil, že z obsahu odvolání nedovodil naplnění podmínek pro aplikaci postupu plynoucího z § 149 odst. 7 správního řádu. Předmětem Napadeného rozhodnutí není řešení napojení pozemku osoby zúčastněné na řízení na komunikaci, neboť se jedná o stávající napojení na pozemek rodinného domu a společná dokumentace nenavrhuje jeho změnu. Žalovaný je proto toho názoru, že odvolání nesměřovalo proti závaznému stanovisku ze dne 18. 5. 2018, čj. MHMP 758494/2018/O4/Vo a nesměřovalo ani proti jeho obsahu. Odvolací námitky dle jeho názoru směřovaly k řešení tramvajové trati a tramvajové zastávky s přechodem, a zda budou ovlivněna záměrem.
43. K námitce uvedené pod **pátým žalobním bodem** žalovaný uvedl, že i k této se vyjádřil na str. 13 Napadeného rozhodnutí. Doplnil, že Rozhodnutí o výjimce bylo podrobeno přezkumu, přičemž žalobci v pozici odvolatele bylo odvolání rozhodnutím ze dne 15. 3. 2018, čj. S-MHMP 1877259/2017/STR zamítnuto jako nepřípustné z důvodu, že snížení odstupových vzdáleností se netýká jeho pozemků (resp. v rozhodné době pozemků M. U.) s tím, že námitky týkající se hmoty a výšky navrhované Stavby bude možno uplatnit v řízení ve věci samé.
44. K tvrzení žalobce, že snížení odstupové vzdálenosti od jiných pozemků vyvolá objemnější stavbu, která zvýší zastínění a zhoršení osvětlení a oslunění jeho nemovitosti, žalovaný sdělil, že v Napadeném rozhodnutí bylo posouzeno, že Stavba se sníženými odstupy vykazuje splnění požadavků na odstupy staveb pomocí odstupových úhlů s dostatečnou

rezervou (§ 28 Pražských stavebních předpisů) mezi navrženým záměrem a stavbou rodinného domu žalobce. Princip odstupových úhlů garantuje minimální volný prostor (prostorová výseč) před okny obytných místností stávající zástavby, které chrání před nepřiměřeným zastíněním a zabezpečují stávající míru denního osvětlení. Žalovaný ověřil z územně analytických podkladů a z katastru nemovitostí, že navržená stavba i se sníženou odstupovou vzdáleností od dvou hranic pozemků nevybočuje a nevymyká se nepřiměřeným způsobem svojí výškou a zastavěností, tedy hmotovým řešením vůči okolní zástavbě.

45. Žalovaný zdůraznil, že žalobce pouze obecně konstatuje, že snížením odstupu Stavby, nikoliv však od jeho pozemku, dojde ke zvýšení zastínění a zhoršení osvětlení a oslunění Nemovitosti, což se dotkne jeho práv, ale již neprokazuje míru dotčení těchto práv tak, aby bylo přezkoumatelné, zda dojde k dotčení nad míru přiměřenou poměrům v daném území. Žalobce tak dle žalovaného požaduje soudní přezkum rozhodnutí o výjimce z odstupových vzdáleností od hranice pozemků, ale již neprokazuje příčinnou souvislost mezi sníženou odstupovou vzdáleností Stavby, která dle jeho názoru vyvolá automaticky větší negativní vlivy.
46. Žalovaný doplnil, že z ortofotomapy zjistil, že hranici mezi pozemky osoby zúčastněné na řízení a žalobce tvoří plná cihelná stěna téměř do výšky stávající garáže žalobce, která také stojí na hranici s pozemkem dotčeným záměrem. Tato cihlová stěna je doplněna řadou tují, které svojí výškou značně převyšují výšku garáže. Tato hradba cihlové zdi a tují přispívá v značné míře k zastínění a oslunění. Uzavřel, že ochranu před snížením oslunění a stíněním Pražské stavební předpisy neposkytují.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení (stavebníka)

47. K námitkám uvedeným pod **prvním žalobním bodem** osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů co do souladu Stavby s územně plánovací dokumentací. Podotkla, že žalobce sice namítá, že umístění Stavby naruší urbanistické řešení dotčeného území, nicméně proti závěru, že Stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, nic nenamítá, přičemž vyjádřila přesvědčení, že pokud je tato náležitost splněna, nemůže umístění Stavby narušit urbanistické řešení dotčeného území.
48. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že Napadeným, resp. Prvostupňovým rozhodnutím je povoleno umístění Stavby na místě, kde v nedávné minulosti obdobná stavba stála, přičemž tato byla odstraněna za účelem stavby nové, a proto nelze dovozovat, že by Stavbou byla narušena urbanistická koncepce území.
49. K námitce uvedené pod **druhým žalobním bodem** pak osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že právě již odstraněná stavba byla vystavena za touto čarou, ve smyslu uliční čáry a nelze proto dovozovat, že pokud má být stavba nahrazena stavbou novou, nelze k výstavbě přistoupit z důvodu porušení uliční čáry. Zdůraznila, že podstatné v dané věci je, že v roce 2016 vlastnila osoba zúčastněná na řízení pozemky, jejichž součástí byl i rodinný dům, přičemž dle argumentů žalobce by se předmětné pozemky po odstranění původní stavby staly zcela nezastavitelnými; tento závěr by byl dle jejího názoru nemístným zásahem do jejího vlastnického práva.
50. Co se týče námitky žalobce uvedené **pod třetím žalobním bodem**, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je přesvědčená, že v rámci stavebního řízení předložila úplnou stavební dokumentaci, která obsahovala všechny potřebné výkresy. Podotkla, že součástí

dokumentace je vizualizace Stavby, ze které lze rozhodně posoudit začlenění Stavby do předmětného území a rovněž z ní vyplývá, že okolní území nikterak nenarušuje. Argument žalobce tak v tomto ohledu považuje za lichý.

51. K námitce uvedené pod **čtvrtým žalobním bodem** osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že přinejmenším do roku 2016 byly předmětné pozemky zastavěny rodinným domem a přístup k tomuto byl realizován přes stávající vjezd. Správními rozhodnutími je opětovně povolena výstavba rodinného domu, tj. stávající připojení k pozemku nemůže být nedostatečné. Na tomto závěru pak dle jejího názoru nic nemění ani ta skutečnost, že záměr počítá i s domácí výrobou potravin, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že zásobování této výroby bude probíhat maximálně prostřednictvím osobních vozů.
52. Dále doplnila, že Napadené rozhodnutí není v rozporu s § 24 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť jakkoliv je osoba zúčastněná na řízení přesvědčena, že uvedené ustanovení se nevztahuje na domácí výrobu spojenou s rodinným bydlením, u Stavby jsou plánována celkem tři parkovací místa, přičemž pokud bude zásobování probíhat prostřednictvím osobního automobilu, je § 24 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. naplněn.
53. Ani námitka uvedená pod **pátým žalobním bodem** není dle názoru osoby zúčastněné na řízení důvodná. Od pozemku parc. č. G, od něhož žalobce odvíjí svou aktivní legitimaci, je Stavba vzdálena 3 m a více, tedy tento odstup odpovídá příslušným předpisům. Poukázala, že dle jejího přesvědčení není žalobce aktivně legitimován k napadení Rozhodnutí o výjimce, neboť toto se Nemovitostí vůbec netýká.

VI. Replika a další vyjádření žalobce

54. Žalobce v rámci řízení před soudem do spisu založil několik podání, v rámci kterých reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení.
55. Ve vyjádření, které soudu bylo doručeno dne 19. 8. 2022, nejprve okomentoval vyjádření osoby zúčastněné na řízení a žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
56. Následně se věnoval reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k samotným žalobním bodům.
57. V reakci na vyjádření k námitkám uvedeným pod **prvním a druhým žalobním bodem** žalobce uvedl, že z hlediska urbanistického řešení je taková extenzivita zástavby na daném místě nevhodná; jedná se dle jeho názoru o stabilizované území. Změny ve využití území jsou dle jeho přesvědčení možné, ale základem má být slušnost, komunikace a dohoda se sousedy. Uvedl, že osobě zúčastněné na řízení nabídl odkup jejích pozemků, aby nerealizovala extenzivní zástavbu, což zůstalo bez reakce.
58. K vyjádření k námitkám uvedeným pod **třetím žalobním bodem** uvedl, že stávající koncepce území by byla Stavbou výrazně poškozena, neboť není Stavbou respektována co do objemu, umístění ani vzhledu.
59. V reakci na vyjádření k námitce uvedené pod **čtvrtým žalobním bodem** konstatoval, že nájezd na ulici Ústecká jako veřejnou komunikaci byl zbudován před lety a je strmý, úzký a nebezpečný při nedostatku rozhledu zejména „při zde často parkujících autech“. Doplnil, že přímo před pozemky má být zbudována zastávka tramvajové trati, tedy je zde velký veřejný zájem na výstavbě trati a zastávky a aby tato byla dobře přístupná a její okolí bezpečné, na což opakovaně upozorňoval bez reakce žalovaného potažmo správního orgánu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

60. Ve vyjádření ze dne 20. 8. 2022 žalobce k vizualizaci založené na č.l. 84 spisu³ uvedl, že se jedná o nereálné zmenšení Stavby, nicméně je z ní zřejmý kontrast s okolní zástavbou. Konstatoval, že žádoucí je zákres záměru do fotografie odpovídající realitě. Samotnou vizualizaci označil za nepřijatelnou.
61. Ve vyjádření doručeném soudu dne 9. 9. 2022 žalobce doplnil, že stavební úřad od počátku řízení selhával, když v demoličním výměru z roku 2016 uvedl nereálně vysokou plochu zástavby. Uvedl, že hraniční zeď mezi „pozemky Ústecká 6 a 8“ je umístěna částí na pozemku osoby zúčastněné na řízení, což dle jeho názoru zakládá spor do budoucna. Následně upozornil, že současná zeď je oproti vizualizaci doložené projektantem D. S. poloviční, což rovněž nebylo řešeno, stejně jako jak má být reálně řešené oplocení okolo domu vzhledem k sousedům. Žalobce opětovně zdůraznil, že vizualizace Stavby dodaná osobou zúčastněnou na řízení je zkreslující.
62. Ve vyjádření ze dne 13. 9. 2022 žalobce uvedl, že by rád „doplnil k vyjádření zúčastněných osob“ a konstatoval, že se Městská část Praha – Dolní Chabry opakovaně vyjadřovala v řízení. V tomto ohledu odkázal na následující podání Městské části Praha – Dolní Chabry: vyjádření ze dne 14. 7. 2020 (námitky účastníka společného řízení), odvolání ze dne 6. 11. 2020, námitky účastníka společného řízení ze dne 14. 3. 2022 a vyjádření k oprávněmu rozhodnutí Odboru územního rozvoje a výstavby Městské části Praha 8, přičemž shrnul námitky v nich obsažené. K těmto uvedl, že mu není známo, že by městská část změnila názor, takže její vyjádření jsou dosud platná, a v závěru navrhl, aby soud Napadené rozhodnutí zrušil.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

63. Městský soud v Praze úvodem (i s přihlédnutím k argumentaci osoby zúčastněné na řízení) zkoumal, zda byl žalobce nadán aktivní legitimací k podání žaloby proti Napadenému rozhodnutí.
64. Aktivní legitimace k podání žaloby vyplývá z § 65 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., kde jsou stanoveny předpoklady, které musí daná osoba splňovat k tomu, aby mohla konkrétní rozhodnutí (úkon správního orgánu) napadnout žalobou ve správním soudnictví. Je přitom třeba rozlišovat mezi aktivní legitimací procesní a věcnou. Žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena tvrzením účastníka řízení, že byl na svých subjektivních (hmotných) právech zkrácen buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, čj. 7 As 9/2010 - 255). Předpokladem věcné legitimace pak je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 8/2004 - 61).
65. V projednávané věci žalobce svou aktivní legitimaci spatřuje ve skutečnosti, že se Napadeným rozhodnutím cítí být zkrácen na svých subjektivních právech s ohledem na své (potenciální) vlastnické právo k Nemovitostem. V průběhu správního řízení náleželo vlastnické právo k Nemovitostem paní M. U., která však během odvolacího řízení zemřela. Žalovaný pak zjistil, že v rámci sukcese připadají v úvahu tři osoby, a to žalobce jako zákonný dědic a další dvě osoby jakožto dědici závětní s tím, že řízení o pozůstalosti bylo přerušeno, neboť v dotčené věci probíhá spor o dědické právo. S ohledem na uvedené

³ Pozn. soudu: jedná se o vizualizaci Stavby, která je rovněž založena ve správním spise.

žalovaný oslovil všechny tři osoby, zda na odvolání podaném zemřelou proti Prvostupňovému rozhodnutí trvají, přičemž všechny tři osoby (tj. i žalobce) na odvolacím návrhu setrvaly, tj. všechny vstoupily do pozice odvolatelů v rámci předmětného správního řízení. Žalobce je pak toho názoru, že jakožto zákonný dědic vstoupil do práv a povinností paní M. U. jako vlastníka Nemovitostí.

66. Městský soud v Praze v kontextu výše uvedeného připomíná svůj závěr vyjádřený v usnesení ze dne 1. 8. 2022, čj. 18 A 49/2022 - 89, že s ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě tvrdil myslitelný způsob dotčení na svých právech z titulu svého postavení coby jednoho z možných dědiců po zemřelé vlastníci Nemovitostí dotčených zamýšlenou Stavbou, přičemž namítal, že byl Napadeným rozhodnutím žalovaného, jenž ho v průběhu řízení pojal za účastníka tohoto řízení vyústivšího v akt povahy *in rem*, zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost předmětného rozhodnutí, nepochyboval soud o naplnění podmínky aktivní procesní legitimace žalobce.
67. Co se týče aktivní věcné legitimace, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2019, čj. 3 As 198/2017 - 51 uvedl, že „*aktivně věcně legitimována k podání žaloby dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. je pouze osoba, která je nositelem subjektivního hmotného práva, do něhož mělo být správním rozhodnutím zasazeno*“. Doplnil pak, že toto zasazené „*právo přitom obvykle není imanentně spojeno s osobou žalobce; typickým případem je právo vlastnické. Pokud se tedy žalobou napadené správní rozhodnutí upíná k předmětu vlastnictví žalobce (rozhodnutí in rem), nikoli přímo a výlučně k jeho osobě (rozhodnutí in personam), pak s pozbytím vlastnictví přestává být původní vlastník nositelem i těch práv a povinností spojených s předmětem vlastnictví, která vyplývají ze správního rozhodnutí, a tato práva a povinnosti přecházejí na nového vlastníka. Je to právě nový vlastník, do jehož vlastnických práv k nabyté věci nadále zasahuje veřejnoprávní regulace představovaná účinky správního rozhodnutí*“. Kasační soud přitom dospěl k závěru, že existence aktivní věcné legitimace není otázkou existence podmínek řízení, ale otázkou důvodnosti žaloby, při její absenci tedy není dán důvod pro odmítnutí žaloby. Zdůraznil však, že v situaci, kdy je evidentní, že dotčená osoba již není nositelkou subjektivních práv, do nichž by napadené správní rozhodnutí nadále zasahovalo, je bezpředmětné zabývat se důvodností její žalobní argumentace. Pokud by však taková osoba i nadále trvala na tom, aby její žaloba byla věcně projednána, neměl by soud jinou možnost, než pro nedostatek její aktivní věcné legitimace žalobu zamítnout.
68. V projednávané věci není sporné, že žalobce není v současné době nositelem vlastnického práva k Nemovitostem. Je však, o čemž není mezi stranami sporu, v postavení zákonného dědice po zemřelé vlastníci Nemovitostí, jichž se dotýká Napadené rozhodnutí coby akt povahy *in rem*, a může se proto, s jistým zjednodušením řečeno, v budoucnu ukázat (a jeví se to zjevně jako *a priori* nikoli vyloučené), že je/bude Napadeným rozhodnutím dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Střetává se zde tak, lapidárně řečeno, problém aktuálního dotčení na hmotněprávním postavení, jež však může být postaveno na jisto teprve v budoucnu.
69. Soud tak logicky v daném případě v důsledku právě uvedeného čelí jisté kolizi v zájmech na (na straně jedné) z časového hlediska efektivní ochraně práv a (na straně druhé) přiměřené míře jistoty, že rozhoduje o ochraně takových práv, která skutečně existují. Přitom je však v předmětném soudním řízení, a to je třeba zdůraznit, nutné reflektovat nejen práva žalobce, ale rovněž práva osoby zúčastněné na řízení, neboť i ta by byla

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

oddálením věcného posouzení žalobní argumentace do okamžiku, kdy bude vlastnické právo žalobce eventuálně potvrzeno, dotčena na svých právech (přínejmenším co do právní jistoty stran legality Napadeného rozhodnutí a proveditelnosti jejího záměru a s tím souvisejících rizik).

70. Dle názoru zdejšího soudu přitom nelze odhlédnout od skutečnosti, že vyřešení sporu stran dědického práva a zprostředkovaně tak i vlastnického práva k Nemovitostem v soudním řízení, a tedy definitivní potvrzení dotčení hmotněprávního postavení, může trvat i řadu let. Pokud by soud v kontextu výše uvedeného nyní postavil své posouzení na formálním závěru, že žalobce není v okamžiku rozhodování soudu nositelem subjektivních práv, do nichž Napadené rozhodnutí dle jeho názoru zasahuje, a žalobu z tohoto důvodů zamítl, jednalo by se dle jeho přesvědčení o postup přespříliš formální, jdoucí proti smyslu ochrany poskytované soudním přezkumem aktů veřejné správy. Stejně tak by bylo v rozporu se smyslem a účelem soudního přezkumu v konkrétních poměrech této věci (a to i se zřetelem k předmětu a povaze tohoto sporu), pokud by soud na dobu trvání dědického sporu toto soudní řízení přerušil a s případným věcným posouzením žalobních námitek vyčkal onoho případného „potvrzení“ vlastnického práva žalobce.
71. S vědomím popsané kolize zájmů tak byl soud přesvědčen o tom, že úkolům vyplývajícím z § 2 s. ř. s. dostojí tehdy, pokud přistoupí (i přes výše uvedené skutečnosti) k věcnému posouzení žalobní argumentace, aniž by řízení přerušil do doby, než bude postavení žalobce a jeho hmotněprávní vztah k Nemovitostem definitivně vyřešeno.
72. Odhlédnout přitom nelze ani od skutečnosti, že žalobce byl ve správním řízení (konkrétně v řízení odvolacím) v postavení účastníka, přičemž v podané žalobě opakovaně vznášel námitky, že byl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech takovým způsobem, že tento vyústil v nezákonnost Napadeného rozhodnutí (například z důvodu nevypořádání se s námitkami vznášenými v průběhu správního řízení), tj. žalobní legitimaci žalobce by bylo lze bezesporu odvodit přínejmenším z ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Soud doplňuje, že ani žalovaný ostatně nevyčkával ukončení dědického řízení za účelem vyjasnění otázky, který z potenciálních dědiců nabyde vlastnické právo k Nemovitostem. Tento postup mu přitom nelze vyčítat, neboť zároveň všem potenciálním dědicům umožnil, aby vstoupili do správního řízení v postavení účastníků (tj. umožnil jim výkon jejich práva) a přitom správní řízení nemuselo být přerušeno a vydání rozhodnutí ve věci zbytečně oddalováno. Osoby, které se žalobcem civilní spor o dědické právo vedou, soud rovněž vyrozuměl, jako v úvahu přicházející osoby zúčastněné na řízení (srov. dále).
73. Zdejší soud proto shrnuje, že nepřistoupil k zamítnutí žaloby pro zjevnou absenci aktivní věcné legitimace žalobce, a namísto toho se jal věcně posoudit uplatněnou žalobní argumentaci.
74. Městský soud v Praze dále ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
75. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání; souhlas účastníků s takovým postupem byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

presumován, neboť žalobce na výzvu soudu nesdělil, že na nařízení ústního jednání trvá. Soud nenařídil jednání ani k provedení účastníky navrhovaných důkazních prostředků, neboť z části jsou již součástí správního spisu (Napadené rozhodnutí, část informací z katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 7. 9. 2020, zaměření zdi k. ú. X měřítko 1:200 a důkazní návrh, který ke svému vyjádření připojila osoba zúčastněná na řízení – zákres Stavby ze dne 20. 9. 2016 a aktualizovanou situaci parcely – doplnění ze dne 22. 1. 2022), kterým soud podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu dokazování neprovádí. Konání jednání za účelem provedení důkazních prostředků, které nebyly součástí správního spisu, soud rovněž neshledal v posuzované věci potřebným. Městský soud v Praze vyšel v tomto směru ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014 - 48, publ. pod č. 3380/2018 Sb. NSS, dle kterého „[p]řisuzovat účastníku řízení vůli konat jednání v situaci, kdy sice v žalobě navrhl provedení důkazů, ale k otázce konání soudního jednání se vůbec nevyjádřil, by znamenalo konstruovat postoj, který, ač tak mohl učinit, sám nebo po poučení na výzvu soudu, neučinil. Konání soudního jednání, které nikdo z účastníků nepožadoval a které ani soud konat nehodlal, neboť dospěl k závěru o neprovádění důkazů, by bylo proti smyslu a účelu soudního řízení, které nemá nad nutnou míru jeho účastníky zbytečně zatěžovat, není-li to potřebné“. Byl si však přitom vědom závěru kasačního soudu, že je povinen vypořádat v rozhodnutí o věci samé všechny žalobní body a námitky, tedy i řádně odůvodnit, proč takové navrhované důkazní prostředky, resp. z jejich provedení plynoucí poznatky, považoval pro posouzení důvodnosti žalobních námitek za nadbytečné.

76. Žalobce v průběhu řízení před soudem navrhl provedení několika nových listinných důkazů, přičemž soud o nich uvažil následujícím způsobem. Co se týče usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 5. 11. 2021, čj. XXX, tímto chtěl žalobce osvědčit, že řízení o pozůstalosti po M. U. je přerušeno z důvodu probíhajícího soudního řízení o určení dědiců po zemřelé; tato skutečnost nicméně není v posuzované věci sporná – to, že nyní probíhá mezi zákonným dědicem [žalobcem] a závětními dědici spor, bylo rovněž uvedeno v Napadeném rozhodnutí, tento důkazní prostředek proto soud shledal nadbytečným.
77. Žalobce dále navrhl provedení dokazování listinami založenými u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu k historii pozemku, na kterém má být postavena Stavba, a to od roku 1936, přičemž konstatoval, že na těchto je uváděna velikost stavebního pozemku 38 m². Provedení těchto důkazů soud neshledal potřebným, když ze spisového materiálu se jednoznačně podává, že výměra parc. č. X a parc. č. Y je v souhrnu 329 m², přičemž samotná výměra parc. č. X je 38 m². Ani provedení dokazování geodetickým zaměřením nemovitosti M. U. č. p. X (výšek hřebenu střechy a rovné střechy) soud neshledal pro posouzení žalobních námitek potřebným, neboť tímto chtěl žalobce poukázat na nízkou výšku sousedních staveb v porovnání s výškou Stavby; žalovaný se přitom výškou Stavby (resp. výškovým a hmotovým řešením) zabýval, přičemž vycházel z údajů z ortofotosnímků dané lokality, katastru nemovitostí a Územně analytických podkladů hl. m. Prahy. Žalobce nadto neuvedl jiná konkrétní skutková tvrzení, která chtěl tímto důkazním návrhem prokázat, přičemž skutečnost, že Stavba svoji výškou převyšuje Nemovitosti žalobce (resp. dům č. p. X), nebyla v průběhu řízení učiněna spornou. Co se týče fotodokumentace původní stavby z mapového portálu Google Maps (včetně její demolice a současného stavu), provedení těchto důkazních prostředků soud shledal rovněž nadbytečným, neboť velikost původní stavby na pozemku osoby zúčastněné na řízení není

pro posouzení uplatněných žalobních námitek relevantní (v podrobnostech srov. vypořádání námitek subsumovaných pod prvním žalobním bodem).

78. Žalobcem navržené provedení vizualizací dodaných projektantem osoby zúčastněné na řízení k důkazu soud považoval taktéž za nadbytečné, neboť žalobce chtěl těmito prokázat „exploitaci pozemku plošně velkým domem a značnou výškovou dominanci okolí“; výška a další rozměry, resp. hmotové řešení samotné Stavby, však byly dokládány projektovou dokumentací. Správní spis tak z pohledu soudu i v tomto směru obsahoval dostatečné množství podkladů, na jejichž základě si bylo možno učinit úsudek o důvodnosti souvisejících žalobních námitek, jak byly uplatněny v žalobě. Žalobce přitom neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti se mají z předmětných vizualizací podávat, a setrval striktně toliko v obecné rovině argumentace. Z obdobného důvodu soud stejným způsobem uvažoval o provedení dalšího navrhovaného důkazního prostředku - fotografií z pohledu terasy v prvním patře domu M. U. na pozemky osoby zúčastněné na řízení, stejně jako o požadavku žalobce stran reálného zakreslení záměru Stavby do fotografie. Z argumentace žalobce je v tomto ohledu zřejmé, že účelem těchto důkazních návrhů je ilustrovat nadměrnou velikost Stavby, jež však dostatečně vyplývá z jiných podkladů pro rozhodnutí založených ve správním spisu (žalobce přitom neuvádí žádné konkrétní argumenty, pro které by hmotové řešení snad mělo být v rozporu se stavební dokumentací či s parametry stanovenými právními předpisy, natož aby specifikoval, jakým konkrétním způsobem svou výškou a šířkou záměr Stavby do práv žalobce zasahuje, jak soud podrobněji rozvádí v rámci vypořádání námitek vznesených žalobcem pod prvním a pátým žalobním bodem). Z těchto důvodů proto soud shledal provedení těchto důkazních návrhů nadbytečným. Soud pak za nepotřebné rovněž považoval provedení dokazování expertním oceněním – stanovením tržní hodnoty Nemovitostí; žalobce jednak konkrétně neuvedl, za jakým účelem tento listinný důkaz navrhuje, současně platí, že údaj o samotné hodnotě Nemovitostí není pro posouzení projednávané věci v kontextu vytyčených žalobních námitek relevantním. Obdobně soud uvážil o důkazním návrhu geodetickým zaměřením hraniční zdi mezi pozemky Ú. č. p. X a X, který žalobce doplnil v rámci vyjádření ze dne 9. 9. 2022 (tj. po lhůtě k uplatnění žalobních námitek), neboť žalobce obsahově odpovídající argumentaci související s problematikou oplocení předmětného pozemku, resp. polohou či výškou hraniční zdi v podané žalobě nevznsl. Předmětné zaměření nadto bylo součástí správního spisu (viz bod 75 tohoto rozsudku).
79. Co se týče podání žalobce ze dne 13. 9. 2022, kterým založil jednotlivá podání Městské části Praha – X, přičemž uvedl, že „tato jsou stále platná“, pak soud pro úplnost dodává následující. Předně soud konstatuje, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. je žalobce oprávněn rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, v posuzované věci se jednalo o den 10. 7. 2022 (soudu bylo podání doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 15. 9. 2022, přičemž k přepravě bylo podání přijato dne 13. 9. 2022). V dotčeném podání žalobce toliko bez dalšího shrnul a reprodukoval jednotlivé námitky Městské části Praha – X a žádným způsobem je obsahově neprovázal s podanou žalobou. Byť pak některé z reprodukováných námitek jiné osoby souvisí s některými uplatněnými žalobními body, tyto argumentačně dále nerozvíjí. Jak soud vysvětluje níže, žalobce není v tomto řízení se zřetelem k principům ovládajícím řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn brojit proti případnému dotčení veřejných subjektivních práv jiných účastníků předmětného správního řízení, kteří samostatně žalobu proti Napadenému rozhodnutí nepodali. Soud přitom nemá žádné poznatky o tom, že by žalobce byl oprávněn vyjadřovat se v nadepsaném řízení

v zastoupení Městské části Praha – X; tato byla vyrozuměna v souladu s § 34 s. ř. s. o probíhající řízení a možnosti uplatňovat v něm práva osoby zúčastněné na řízení (z doručky ve spisovém materiálu se podává, že vyrozumění jí bylo doručeno dne 8. 7. 2022), přičemž soud žádné podání v reakci na zaslanou písemnost neobdržel. Pokud pak jde o dokazování jako takové, žalobcem předložené listiny jsou přitom součástí správního spisu, tj. těmito se dokazování v soudním řízení v souladu s výše uvedeným neprovádí.

80. Co se týče důkazních návrhů nad rámec listin obsažených ve správním spise, předestřených osobou zúčastněnou na řízení, soud uvážil následujícím způsobem. Provedení informace z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. F ze dne 14. 7. 2022, stejně jako provedení souhlasu s odstraněním stavby stavebního úřadu ze dne 30. 11. 2016, čj. MCP8 156045/2016, soud shledal nadbytečným, neboť skutečnosti, jež se měly podávat z katastru nemovitostí (tj. že žalobce v současné době není zapsán jako vlastník Nemovitostí), tak z předmětného rozhodnutí (tj. že na místě, kde se má nacházet Stavba, historicky stála jiná budova), nejsou mezi účastníky sporné.
81. V posuzované věci brojí žalobce podanou žalobou proti Napadenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání, v části změnil a ve zbytku potvrdil Prvostupňové rozhodnutí, jímž stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ve společném územním a stavebním řízení schválil Stavbu. Žalobce se fakticky nespokojil s argumentací, s níž žalovaný v Napadeném rozhodnutí vypořádal jeho odvolací námitky.
82. Žalobce v podané žalobě v rámci několika žalobních bodů poukazoval, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, nedostatečně zjistil skutkový stav, a namítal, že Napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu.
83. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

84. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
85. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na klíčové námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaný zabýval, byť tak v některých případech učinil společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden.
86. Žalobce ostatně v podané žalobě ty námitky, jež měly zůstat v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádány, konkrétně nespecifikoval (s výjimkou námitky uplatněné pod třetím žalobním bodem, k níž se soud konkrétněji vyjadřuje vzápětí); toliko obecně poukazoval na to, že žalovaný se s jeho argumentací nevypořádal. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou přitom podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a především navazujících právních otázek, jak je zjevné mj. i z podané žaloby, v níž žalobce polemizuje se závěry, k nimž žalovaný ve vztahu k těmto námitkám, jimiž se soud věnuje níže, dospěl. Lze shrnout, že žalovaný své závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Soud proto nemohl žalobci přisvědčit, že by se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s žalobcem blíže nespecifikovanými námitkami.
87. V logice uspořádání žalobních bodů pak soud přistoupil k posouzení důvodnosti námitek žalobce uvedených pod **třetím žalobním bodem**, ve kterém žalobce namítal, že předložená dokumentace Stavby není úplná. Konkrétně poukázal, že dokumentace postrádala náležitost dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., a to pohledy dokumentující začlenění Stavby do stávající zástavby nebo krajiny. Namítal, že stavební úřad nemohl rozhodnout na základě řádně zjištěného stavu věci, a byl přesvědčen, že Napadené rozhodnutí je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se tímto aspektem vůbec nezabýval.
88. Při posouzení této námitky soud zkoumal v zásadě tři základní aspekty, a to zda (i.) tento podklad byl součástí projektové dokumentace; (ii.) se jedná o povinnou součást projektové dokumentace, a (iii.) se žalovaný s touto námitkou žalobce vypořádal.
89. Městský soud v Praze předně konstatuje, že obsahově shodnou námitku žalobce uplatnil již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, jakož i v rámci podaného odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

90. Ze spisového materiálu pak soud zjistil, že pohled dokumentující začlenění Stavby do stávající zástavby nebyl součástí projektové dokumentace přiložené k žádosti; rovněž nebyl založen v rámci doplnění projektové dokumentace v průběhu řízení před stavebním úřadem. Soud nicméně ověřil, že osoba zúčastněná na řízení projektovou dokumentaci doplnila v odvolacím řízení (dne 13. 10. 2021), přičemž součástí tohoto doplnění byl mj. právě zakres Stavby do stávající zástavby (dále jen „**zákres Stavby**“).
91. Možností doplnění projektové dokumentace v odvolacím řízení v kontextu překážek vyplývajících z koncentrační zásady se správní soudy v minulosti opakovaně zabývaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2009, čj. 2 As 24/2009 - 93 uvedl, že *„[o]dvolání je řádným oprávněným prostředkem a smyslem odvolacího řízení je nejen posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, ale i odstranění vad prvostupňového řízení. Vady shledané v prvostupňovém řízení nebo rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit, pokud nejsou takové intenzity či rozsahu, že je nutné provedení nového řízení před správním orgánem I. stupně. Jen v tom případě odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí podle § 90 odst. 1 písm. b) správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Doplnění řízení před odvolacím orgánem může vyústit jak ve zrušení rozhodnutí, tak v jeho změnu podle § 90 odst. 1 správního řádu, ale může být i potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí a pak je na místě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu. Určité omezení nových skutečností je ovšem zakotveno v ust. § 82 odst. 4 správního řádu (přičemž ve věcech stavebních plyne omezení i ze zásady koncentrace řízení). Dále je třeba při jakémkoliv doplňování řízení před odvolacím orgánem dbát na zachování práv účastníků řízení, tedy na to, aby s novými zjištěními byli seznámeni a měli možnost se k nim vyjádřit. Při respektování zákonných podmínek pro doplnění řízení a při zachování účastnických práv, pak nelze hovořit o porušení zásady dvojinstančnosti. Už sama skutečnost, že v odvolacím správním řízení je připuštěna možnost skutkových novot a možnost změny rozhodnutí, je zákonným průlomem do zásady dvojinstančnosti. Dvojinstančnost řízení totiž neznamená, že každý právní názor vyslovený jednou instancí musí být nutně podroben přezkoumání instancí vyšší, ale že po vydání rozhodnutí v první instanci je postup a rozhodnutí přezkoumáno v odvolacím řízení správním orgánem vyššího stupně. V dané věci je tedy rozhodující, zda žalovaný při doplnění řízení zachoval stěžovateli účastnická práva. Pokud jim dostal a doplnění dokumentace bylo pouhým upřesněním dokumentace původní, které se v právech účastníků řízení neprojevovalo, ale naopak jen odstranilo pochybnosti uplatněné v odvolání, nebyl postup žalovaného v rozporu se zákonem“* (pozn. zvýraznění doplněno). Tento právní názor byl přitom opakovaně potvrzen v dalších rozhodnutích kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 6 As 49/2015 - 41 či ze dne 28. 3. 2018, čj. 6 As 201/2017 - 40). Soud se s těmito závěry kasačního soudu ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchýlovat a v posuzované věci z nich rovněž vychází. Lze přitom shrnout, že z pohledu kasačního soudu je tedy doplnění projektové dokumentace v průběhu odvolacího přípustné, pokud (i.) odvolací orgán zajistí, aby byli účastníci s novými zjištěními seznámeni a měli možnost se k nim vyjádřit, a (ii.) jedná se toliko o doplnění/upřesnění původní dokumentace.
92. Pokud jde o první z právě uvedených podmínek, ze spisového materiálu se podává, že dne 3. 3. 2022 adresoval žalovaný účastníkům řízení písemnost označenou jako seznámení s podklady rozhodnutí, ve kterém je upozornil, že byly doplněny podklady pro vydání rozhodnutí (mj. o „pohledy začlenění stavby do stávající zástavby“), a stanovil jim lhůtu k vyjádření se k těmto podkladům v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu; zásilka obsahující tuto písemnost byla rovněž doručována žalobci, byla připravena k vyzvednutí

dne 9. 3. 2022 a byla doručena dne 21. 3. 2022, přičemž do schránky mu byla vložena dne 23. 3. 2022. Žalobce však možnosti nahlédnout do spisového materiálu a vyjádřit se k doplněným podkladům nevyužil. Soud nicméně neměl v daném směru pochybnosti o tom, že požadavku ad (i.) odvolací orgán v tomto směru plně dostál.

93. Pokud jde o požadavek ad (ii.), soud ověřil, že v odvolacím řízení doplněný zakres Stavby je pohledem z ulice Ústecká, přičemž na vizualizaci jsou zobrazeny domy na adrese Ú. č. p. XXX, č. p. XXX a č. p. XXX. Na pozemcích parc. č. X a Y, k. ú. X (tj. na adrese XXX) je pak zakreslena vizualizace Stavby. Soud nepochyboval ani v tomto případě o tom, že předmětné doplnění projektové dokumentace v rámci odvolacího řízení bylo pouhým upřesněním dokumentace původní. Jedná se toliko o vizualizaci předmětné Stavby, vycházející a zpracovanou na základě údajů, parametrů a dat, které již součástí projektované dokumentace byly. Jejím smyslem přitom zjevně bylo, slovy výše citovaných závěrů kasačního soudu, „odstranit pochybnosti uplatněné v odvolání“ doplněním dokumentace o podklad, jenž v rozporu s tvrzením žalobce není (k tomu srov. dále) bez dalšího nepominutelnou náležitostí projektové dokumentace ve všech případech. Soud tedy nezjistil, že by samotná projektová dokumentace byla v podstatných (ani jiných) rysech měněna; ani žalobce ostatně tímto směrem žádné takové žalobní námitky nestaví a není úkolem soudu, aby takovou argumentaci za žalobce domýšlel.
94. Žalobce argumentoval, že pohled na Stavbu se zakreslením do okolní zástavby je podstatný, neboť z něj má být patrné (ne)začlenění Stavby do daného území, tj. má umožnit posoudit Stavbu v kontextu se stávající zástavbou a územím, do něhož je navrhována. V průběhu řízení před zdejším soudem žalobce argumentoval, že zakreslení Stavby do širšího okolí nebylo v řízení před správními orgány dostupné. Toto vyjádření žalobce je však z výše vyložených důvodů v rozporu se skutečnostmi podávajícími se ze spisového materiálu (viz předchozí odstavec). Pro úplnost soud podotýká, že žalobci bylo žalovaným v rámci odvolacího řízení prokazatelně doručováno několik písemností⁴, přičemž žalobce nijak nezpochybnil, že by v tomto ohledu bylo řízení stiženo jakoukoliv vadou. Soud proto zdůrazňuje, že žalobce toliko namítal, že zakres Stavby v projektové dokumentaci chyběl, resp. že dokumentace postrádala jednu z náležitostí předepsaných prováděcím právním předpisem, a měl za to, že se jedná o vadu řízení, neboť stavebním úřadem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a žalovaný dotčenou vadu neodstranil. Z výše uvedeného je nicméně zřejmé, že zakres Stavby součástí spisového materiálu byl a žalobci byla dána možnost se s tímto seznámit. Této možnosti žalobce v průběhu správního řízení nevyužil a k dotčenému dokumentu se vyjádřil až v řízení před soudem.
95. V podání ze dne 20. 8. 2022⁵ žalobce k zakresu Stavby uvedl, že se jedná pouze o 1 vizualizaci, přičemž na této je dle jeho názoru nereálné zmenšení Stavby, a za žádoucí považoval zakres záměru Stavby do fotografie odpovídající realitě. Zakres Stavby tedy označil za nevyhovující, neboť dle jeho přesvědčení dostatečným způsobem neilustruje velikost Stavby.
96. Soud v tomto směru nemohl přehlédnout, že žalobní námitka zpochybňující úplnost projektové dokumentace fakticky úzce souvisí s námitkami poukazujícími na

⁴ Napadené rozhodnutí; výzva k vyjádření, zda žalobce trvá na podaném odvolání proti opravnému rozhodnutí ze dne 7. 12. 2020, čj. MCP8 366513/2020.

⁵ V reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení, která zakres Stavby připojila jako přílohu tohoto podání (srov. odst. 75 tohoto rozsudku).

nepriměřenou velikost předmětné Stavby a zpochybňujícími vhodnost jejího umístění do dotčené zástavby. Ve své podstatě tedy tato svou povahou procesní námitka žalobce zpochybňující úplnost projektové dokumentace resp. skutkových zjištění správních orgánů souvisí s námitkami uplatněnými pod prvním žalobním bodem, tj. že Stavba nerespektuje strukturu a charakter stávající zástavby území, tedy námitkami, s nimiž se správní orgány v obou rozhodnutích podrobně zabývaly a vyjevily důvody, pro které tyto námitky považovaly za nedůvodné, jakož i úvahy, jimiž byly v tomto úsudku vedeny. Z ničeho přitom nevyplývá, že vizualizace, jejíhož doplnění se žalobce *de facto* úspěšně domohl, přijetí takových závěrů vylučovala. To ostatně netvrdí ani sám žalobce, který se ve správním řízení k vizualizaci nevyjádřil a nyní ji bez bližšího zdůvodnění označuje za nerealistickou. Stejně tak dle soudu z ničeho nevyplývá, že by správní orgány závěry k předmětným sporným hmotněprávním otázkám mohly vyslovit toliko na základě takové vizualizace Stavby, jejíhož doplnění se žalobce domáhá ve svém podání ze dne 20. 8. 2022. Při rozhodování o umístění a povolení Stavby podle § 94a stavebního zákona správní orgány vycházely dle přesvědčení soudu z kompletní projektové dokumentace, která (především) v části (C) Situační výkresy obsahuje jednotlivé podklady, na základě kterých správní orgány shledaly, že umístění Stavby v předmětné zástavbě není v rozporu s právními předpisy. Soud přitom považuje za klíčové, že žalobce dostatečně nekonkretizuje, jakým způsobem by zákres Stavby (či jeho doplnění o jiné vizualizace) měl být s to na tomto závěru něčeho změnit.

97. Městský soud v Praze proto v návaznosti na výše uvedené shrnuje, že žalobci nemohl v jeho námitkách přisvědčit, neboť žalobce při jejich formulaci zcela odhlédl od toho, že dokumentace byla v průběhu řízení doplněna. Ač byl zákres Stavby do spisového materiálu založen jako upřesnění projektové dokumentace teprve v odvolacím řízení, nevybočil žalovaný v daném směru z mantinelů daných výše připomínanou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Žalobce byl s touto skutečností seznámen, tj. jeho účastnická práva zůstala zachována, přičemž se nejednalo o dokument, v důsledku kterého by došlo k zásadním změnám v projektové dokumentaci, nýbrž toliko o upřesnění dokumentace vycházející z jiných v dokumentaci již obsažených údajů. Skutečnost, že zákres Stavby nebyl součástí projektové dokumentace v řízení před stavebním úřadem, tak nemůže ve světle výše uvedeného sama o sobě vyústit v závěr, že správní orgány nerozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci, jak jim ukládá § 3 správního řádu, či že postupovaly v rozporu s povinnostmi uvedenými v § 50 odst. 3, odst. 4 správního řádu. Žalobci nelze ve světle právního názoru vycházejícího z citovaných závěrů přisvědčit v jeho obecné námitce o porušení principu dvojinstančnosti. I s ohledem na skutečnost, že žalobce procesní pochybení spočívající v absenci předmětného dokumentu spojoval s věcnými námitkami vznesenými pod prvním žalobním bodem (k tomu srov. dále), tak soud neshledal, že by doplnění zákresu Stavby v průběhu odvolacího řízení zatěžovalo správní řízení vadou, pro kterou by nemělo Napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.
98. K otázce, nakolik je pohled dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny obligatorní náležitostí projektové dokumentace, přitom soud považoval za vhodné doplnit následující.
99. Je třeba připomenout, že podle § 94a odst. 1 stavebního zákona „[p]odá-li žadatel žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení (dále jen „společné rozhodnutí“) a připojí společnou dokumentaci, je zahájeno společné územní a stavební řízení

(dále jen „společné řízení“). Společná dokumentace musí splňovat požadavky na dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a požadavky na projektovou dokumentaci pro vydání stavebního povolení. Na obsah žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení se přiměřeně použijí ustanovení o žádosti o vydání územního rozhodnutí a žádosti o stavební povolení. Pokud povaha věci nebo závazné stanovisko dotčeného orgánu společné řízení vylučuje, rozhodne stavební úřad o vyloučení povolení stavby ze společného řízení a stavební řízení přeruší do nabytí právní moci územního rozhodnutí. Z odstavce sedmého předmětného ustanovení se podává, že „[o]bsahové náležitosti žádosti o vydání společného rozhodnutí, jejích příloh, společné dokumentace a obsahové náležitosti společného rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis“.

100. Podle § 1 písm. d) vyhlášky č. 499/2006 Sb. tato „stanoví rozsah a obsah společné dokumentace pro vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení“. Náležitosti společné dokumentace navazující na ustanovení § 94a odst. 7 stavebního zákona jsou pak stanoveny v příloze č. 4 předmětné vyhlášky (dále jen „**Příloha č. 4**“); tato normuje, že společná dokumentace obsahuje části (A) Průvodní zpráva, (B) Souhrnná technická zpráva, (C) Situační výkresy, (D) Dokumentace objektů a technických a technologických zařízení a (E) Dokladová část. Přehlédnout rovněž nelze, že v úvodu Přílohy č. 4 je vymezeno, že „[s]polečná dokumentace musí vždy obsahovat části A až E s tím, že **rozsah a obsah jednotlivých částí bude přizpůsoben druhu a významu stavby, podmínkám v území, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby**“ (pozn. zvýraznění doplněno).
101. Pod bodem (D) Přílohy č. 4 [Dokumentace objektů a technických a technologických zařízení] je přitom uvedeno, že „[d]okumentace stavebních objektů, inženýrských objektů, technických nebo technologických zařízení se zpracovává po objektech a souborech technických nebo technologických zařízení v následujícím členění v přiměřeném rozsahu“. Z bodu D.1.1 [Architektonicko-stavební řešení] písm. b) se podává, že toto má dvě části, a to (a) technickou zprávu a (b) výkresovou část, přičemž v závorkách jsou uvedeny jednotlivé dokumenty, jež může tato část obsahovat, mj. pak i „*pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny*“.
102. V souladu s § 94a odst. 4 stavebního zákona stavební úřad přezkoumává žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení (společného povolení) podle § 90 a § 111 stavebního zákona.
103. Z ustanovení § 90 stavebního zákona se podává, že „[v] územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu
 - a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
 - e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení“.
104. Podle § 111 odst. 1 stavebního zákona „[s]tavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda

- a) *projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací,*
- b) *projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu,*
- c) *je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem*
- d) *předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány“.*

Z odstavce třetího předmětného ustanovení se pak podává, že „[p]okud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se doručuje pouze stavebníkovi“.

105. Co se týče přezkumu úplnosti projektové dokumentace, je třeba poukázat na závěry obsažené v rozsudku ze dne 9. 4. 2014, čj. 1 As 12/2014 - 135, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že vyhláška č. 499/2006 Sb. je postavena na myšlence, že rozsah a obsah dokumentů tvořících projektovou dokumentaci musí odpovídat druhu a významu stavby, jejímu umístění, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby, přičemž doplnil, že vyhláška sice demonstrativně uvádí celou řadu dokumentů, které je nutné k žádosti přiložit, nicméně je na stavebním úřadu (odborném aparátu), aby vzhledem ke znalosti místních podmínek charakteru stavby požadoval po stavebníkovi předložení takových dokumentů, které jsou pro povolení stavby nezbytné. K obdobnému závěru pak dospěl i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, čj. 52 A 3/2018 - 76, když konstatoval, že „(...) dokumentace nebo projektová dokumentace musí vždy obsahovat všechny předepsané části s tím, že rozsah a obsah jednotlivých částí bude přizpůsoben druhu a významu stavby nebo zařízení, podmínkám v území, charakteru navrhované změny, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí nebo době trvání stavby. Znamená to tedy, že není nezbytné, aby každá dokumentace nebo projektová dokumentace obsahovala všechny body uvedené v jednotlivých částech. Je na projektantovi, aby s ohledem na to, pro jakou stavbu zpracovává dokumentaci nebo projektovou dokumentaci, určil přiměřený rozsah a obsah jednotlivých částí, které stanoví vyhláška v konkrétních přílohách“.
106. Se shora vyslovenými názory správních soudů se přitom zdejší soud plně ztotožňuje. Vyhodnocení, zda projektová dokumentace obsahuje veškeré náležitosti stanovené v podzákoném právním předpise v takovém rozsahu, aby bylo lze na základě této posoudit stavební záměr žadatele, je tak primárně v gesci stavebního úřadu, resp. žalovaného. Správní orgány stanoví, zda je třeba projektovou dokumentaci doplnit, případně o jaké podklady. Správní soudy by pak měly být relativně zdrženlivé v tom, nakolik budou do tohoto postupu správních orgánů zasahovat. Zvláště obezřetné pak musí být správní soudy v případě, kdy uvedené procesní námitky (jak soud podotknul výše) fakticky úzce souvisí s argumentací zpochybňující řádné posouzení otázek, jež správní orgány posuzují v režimu správního uvážení (srov. dále).
107. Ze spisového materiálu soud přitom zjistil, že stavební úřad v průběhu správního řízení opakovaně vyzýval osobu zúčastněnou na řízení k doplnění její žádosti o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

společného rozhodnutí o umístění a provedení stavby o různé podklady, přičemž žádal rovněž o doplnění materiálového a barevného řešení fasády rodinného domu⁶, což je jeden z podkladů specifikovaných v bodu D.1.1. písm. b) výkresová část Přílohy č. 4. Zjevně však neshledal potřebným doplnění projektové dokumentace o pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny. Tomuto závěru přitom nasvědčuje i skutečnost, že v rozhodnutí ze dne 9. 8. 2019, čj. MCP8 234721/2019 stavební úřad na tuto námitku žalobce reagoval tak, že vizualizace není povinnou součástí podkladů⁷. Pro posouzení námitek odpovídajících těm, které nyní žalobce vznáší pod prvním žalobním bodem, tak zjevně považoval za dostatečné jiné podklady, které ve správním spisu shromáždil.

108. Městský soud v Praze tedy i na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že stavební úřad nepochybil, když Prvostupňové rozhodnutí vydal, aniž by předtím osobě zúčastněné na řízení uložil povinnost doplnit projektovou dokumentaci o pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny. Je na stavebním úřadu, aby posoudil úplnost projektové dokumentace, přičemž žalobce neuvedl žádná taková tvrzení, ze kterých by bylo lze usoudit, že stavební úřad rozhodoval na základě nekompletních podkladů, což mohlo vyústit v nezákonnost Prvostupňového (potažmo Napadeného) rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.
109. Co se týče třetího hlediska, tj. zda se žalovaný s námitkou žalobce v dostatečné míře vypořádal, resp. zda nezatížil Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, když na tuto dostatečně nerefletoval, soud uvážil následujícím způsobem.
110. Městský soud v Praze předně ověřil, že žalobce uvedenou námitku vznesl již v rámci podaného odvolání (srov. str. 10 poslední odstavec). Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak zjistil, že žalovaný na tuto námitku specificky nereagoval, toliko v závěru konstatoval, že nezjistil v řízení, jež předcházelo vydání Prvostupňového rozhodnutí žádné procesní pochybení ani nedostatky, kvůli kterým by bylo třeba Prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání.
111. Žalobci je tak třeba přisvědčit potud, že žalovaný se s jeho námitkou co do absence podkladů v projektové dokumentaci explicitně nevypořádal. Městský soud v Praze nicméně nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).

⁶ Srov. výzvu stavebního úřadu ze dne 2. 12. 2016, čj. MCP8 156403/2016.

⁷ Pozn. soudu: toto sice bylo později zrušeno žalovaným v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 174553/2020, nicméně závěr stavebního úřadu v tomto ohledu žalovaný nezpochybnil.

112. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
113. Soud v tomto směru zohlednil, že i v průběhu správního řízení žalobce námitky ohledně nedostatečnosti projektové dokumentace v rovině pohledů dokumentujících začlenění Stavby vznášel v kontextu posouzení přípustnosti umístění Stavby v dané lokalitě, zejména pak jejího (ne)začlenění do území. Touto otázkou se přitom žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zabýval, přičemž neshledal v tomto ohledu v postupu stavebního úřadu žádná pochybení a jeho závěry aproboval. V době rozhodování žalovaného pak předmětný zakres Stavby do spisového materiálu založen byl, nicméně žalovaný jej zjevně za stěžejní pro hodnocení předmětné otázky nepovažoval.
114. Městský soud v Praze tak i v kontextu shora uvedeného nemůže žalobci přisvědčit, že by předmětné pochybení žalovaného (tj. skutečnost, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí výslovně nereagoval na námitku žalobce o absenci specifikovaných podkladů v projektové dokumentaci), mělo vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí či dokonce zatěžovalo toto rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný reflektoval na klíčovou argumentaci žalobce předestřenou v odvolání, přičemž aproboval závěr stavebního úřadu a tedy přinejmenším implicitně dospěl k závěru, že projektová dokumentace nebyla nedostatečná či neúplná.
115. Potřebu pečlivého uvážení nad důsledky nedostatku explicitní reakce na podobnou námitku ostatně v minulosti akcentoval v obdobném případě i kasační soud. V rozsudku ze dne 5. 6. 2014, čj. 9 As 95/2012 - 131 Nejvyšší správní soud podobně konstruovanou námitku spočívající v nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s námitkou absentujících podkladů projektové dokumentace odmítl, když aproboval postup Městského soudu v Praze (srov. rozsudek ze dne 11. 4. 2012, čj. 10 A 141/2010 - 78), který uzavřel, že součástí správního spisu jsou takové dokumenty, na základě kterých bylo lze uzavřít o dostatečně zjištěném skutkovém stavu, a zdůraznil, že případným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného by mohlo být pouze takové procesní pochybení správního orgánu, které mělo vliv na subjektivní práva účastníka řízení, který tyto námitky vznáší. Ani v posuzované věci přitom žalobce v rámci své argumentace zasažení konkrétních veřejných subjektivních práv tímto pochybením netvrdí, výhradně v obecné rovině uvádí, že v důsledku absence konkrétního dokumentu nebylo možné posoudit soulad Stavby se stávající zástavbou a územím, do něhož je navrhována, což však soud výše vyloučil.
116. Soud pak nemohl souhlasit ani s dílčím argumentem žalobce, že Napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení stanoví povinnost v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud v návaznosti na výše uvedené konstatuje, že tyto náležitosti odůvodnění Napadené rozhodnutí splňuje.
117. Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že námitka vznesená žalobcem pod tímto žalobním bodem není důvodná – správní orgány postupovaly v souladu s vyhláškou č.

499/2006 Sb., zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný příпустně doplnil podklady pro rozhodnutí v odvolacím řízení způsobem aprobovaným rozhodovací praxí správních soudů o upřesnění projektové dokumentace vycházející z údajů, parametrů a dat v nich obsažených, přičemž dílčí pochybení žalovaného spočívající v tom, že výslovně nerefletoval na dílčí námitku žalobce, není dle přesvědčení soudu v kontextu vypořádání celé odvolací argumentace způsobilé zatížit řízení takovou vadu, pro kterou by bylo namístě Napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

118. Soud tak mohl přistoupit k věcnému vypořádání dalších žalobních bodů. Úvodem k žalobní argumentaci předesílá, že po seznámení se s obsahem správního spisu nemohl přehlédnout, že přestože žalobce v podané žalobě uplatňuje rovněž argumentaci novou, mířící proti konkrétním závěrům žalovaného vysloveným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, některé žalobní námitky se do značné míry překrývají s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání, resp. v průběhu správního řízení. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobci v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).
119. Jakkoli je přitom i z předmětné části žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a včas uplatněné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, tím, že žalobce v žalobě v zásadě zopakoval některé námitky vznesené v průběhu správního řízení, aniž by věcně reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřel o nedůvodnosti námitek, poněkud snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty. Soud vyšel z toho, že pokud žalobce v některých částech své žalobní argumentace setrval na dříve uplatněných námitkách a neprezentoval dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
120. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal rozpor Stavby s urbanistickým charakterem území a nerespektováním struktury jeho stávající zástavby; poukázal na rozpor s § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů a § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť Stavba dle jeho názoru urbanistickou strukturu narušuje svým umístěním uprostřed prostoru mezi sousedními domy. Doplnil, že jak Prvostupňové rozhodnutí, tak i Napadené rozhodnutí byla vydána rovněž v rozporu s § 76 odst. 2 a § 90 stavebního zákona.
121. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí k obsahově odpovídající námitce uvedl, že plocha všeobecně obytná (do níž předmětné území spadá) je součástí stabilizovaného území, pro které územní plán nestanovil míru využití ploch, a z hlediska limitů rozvoje je možné zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti. Konstatoval, že stabilizované území je tvořeno zpravidla souvislou

zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž se nepředpokládá významný stavební rozvoj. V posuzované věci odstranění stávajícího rodinného domu a nahrazení novým rodinným domem není dle jeho názoru rozsáhlou stavební činností ani nepředstavuje významný stavební rozvoj, který je pro stabilizované území nepřipustný. Dle názoru žalovaného je Stavba rodinného domu plně v souladu s přípustným využitím pro funkční využití pro všeobecnou obytnou plochu, kde na prvním místě jsou uvedeny stavby pro bydlení. Stavba je svými objemovými parametry a rozměry v souladu s charakterem stabilizovaného území; navržený záměr svým umístěním a objemem doplňuje jednoduchost stávající zástavby. Nad míru přiměřenou danému okolí Stavba svojí výškou nevybočuje z výškové hladiny a nenarušuje stávající nesourodou zástavbu s respektováním uliční čáry. Shledal, že záměr Stavby z hlediska výškového působení neodporuje výškovému charakteru zástavby daného území, neboť se zde nacházejí obdobné stavby z hlediska hmotového řešení a objemu výstavby, a jeho umístění do daného území je přípustné.

122. Žalovaný přitom rovněž uvedl, že záměr Stavby z hlediska výškového řešení má výšku hřebene střechy 9,7 m, resp. maximálně cca. 9,86 m od úrovně přilehlého terénu a maximální výšku obvodových linií střech 7,61 m. Ověřil dále z ortofotosnímku dané lokality, katastru nemovitostí a Územně analytických podkladů hl. m. Prahy, že v daném území je situován objekt s podlažností dvou nadzemních pater a šikmou střechou a maximální výškou obvodových linií střech 8 m., a to na pozemku parc. č. D, k. ú. X, tj. pozemku přímo sousedícím s pozemkem, na němž má být realizována Stavba, nebo další objekty s výškou obvodových linií střech obdobnou či dokonce vyšší (v podrobnostech srov. str. 21 Napadeného rozhodnutí).
123. Co se týče skutečnosti, že žalobce označil místo Stavby za vnitroblok, žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, co jej k tomu vedlo, neboť Stavba by měla být součástí solitérní zástavby. Uzavřená stavební čára dává možnost vzniku vnitrobloku, který je souvislý, kde jednotlivé domy na sebe navazují štítovou stěnou a vytváření tak uzavřený blok; o tento případ se v posuzované věci dle jeho názoru nejedná.
124. Správní orgány dále opakovaně konstatovaly, že umístění Stavby je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2000, včetně platných změn, jakož i změnou Z 2832/00 vydanou usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 98/85 dne 6. 9. 2018 formou opatření obecné povahy č. 55/2018 s účinností od 12. 10. 2018, přičemž uvedly, že se předložený záměr nachází v zastavitelném území v ploše OV – všeobecně obytné, a neshledaly důvody, které by bránily provedení záměru.
125. Městský soud v Praze předesílá, že z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby se odehrává v rámci správního uvážení stavebního úřadu, a proto je přezkum správním soudem omezen v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. na zjištění, zda stavební úřad nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, čj. 9 As 95/2012 - 131, či ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 As 24/2015 - 24). Rozsah přezkumu správního uvážení ve správním soudnictví je pak blíže rozveden např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46, ze kterého vyplývá, že: „[ú]kolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem“. V rozsudku ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 As 24/2015 - 24 kasační soud doplnil, že rozhoduje-li správní orgán v mezích správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení a konstatoval, že správní soud proto může přezkoumat, zda správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení či jej nezneužily (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004 - 79).

126. Podle § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů⁸ „[p]ři umístování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce“.
127. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí se dle názoru zdejšího soudu podává, že žalovaný se respektováním charakteru území při posuzování žádosti osoby zúčastněné na řízení v dostatečné míře zabýval, přičemž do odůvodnění Napadeného rozhodnutí své úvahy promítnul srozumitelným, logickým a přezkoumatelným způsobem. Žalovaný uvedl, že s ohledem na vymezení všeobecně obytné plochy neshledal, že by odstranění stávající nemovitosti a nahrazení Stavbou (kdy se v obou případech jedná o rodinný dům) bylo rozsáhlou stavební činností, a rovněž konstatoval, že tento postup nepředstavuje významný stavební rozvoj, který je pro stabilizované území nepřipustný.
128. Městský soud v Praze přitom nemohl pominout, že žalobce na závěry žalovaného uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí příliš nereflektoval a toliko konstatoval, že Stavba (i.) není umístěna ke stavební čáře, tedy je umístována do „vnitrobloku“ (k tomu srov. vypořádání námítky uvedené pod druhým žalobním bodem), (ii.) dané území je po odstranění předchozí stavby již stabilizované a nelze jej zahušťovat dalším domem, neboť to by narušilo kvality a hodnoty urbanistického celku, (iii.) Stavba nerespektuje dostatečné odstupy od sousedních domů a od hranic sousedních pozemků (k tomu srov. vypořádání námítky uvedené pod pátým žalobním bodem), což v důsledku ústí v nesoulad Stavby s požadavky na zachování kvality prostředí a pohody bydlení.
129. Co se týče „zahuštění“ dotčeného území dalším domem (tj. Stavbou), soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje se žalovaným a nemůže přisvědčit názoru žalobce, že poté, co byla na dotčených parcelách odstraněna původní stavba (zjevně v úzké věcné a časové souvislosti s realizací nového záměru), je území již stabilizované v tom smyslu, že by nebylo lze na těchto parcelách realizovat novou stavbu rodinného domu.
130. Zdejší soud sice nerozporuje závěr žalobce, že Stavba je svými rozměry rozsáhlejší, než původní nemovitost (o tom není sporu ani mezi účastníky), nicméně jak žalovaný seznal z projektové dokumentace, tento záměr není v rozporu s charakterem území.

⁸ Pro úplnost soud uvádí, že společná dokumentace předložená k žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení nese datum zpracování dne 20. 9. 2016, přičemž žádost o vydání společného a územního rozhodnutí a povolení byla podána dne 23. 11. 2016. Pražské stavební předpisy nabyly účinnosti dne 1. 8. 2016. V ustanovení § 85 předmětného nařízení jsou vymezeny jednotlivé právní předpisy, podle nichž se projektová dokumentace posuzuje v závislosti na datu jejího zpracování a předložení stavebnímu úřadu. Podle § 85 odst. 4 Pražských stavebních předpisů přitom projektová dokumentace v posuzované věci podléhala posouzení podle tohoto nařízení.

131. Co se pak týče změny, resp. snížení pohody bydlení v Nemovitostech žalobce (tj. především v domě č. p. X), žalobce toliko uvedl, že umístění dané Stavby do prostoru nikoli takto zastavěného naruší pohodu bydlení a způsobí zhoršení životních podmínek. V navazujících podáních žalobce konkretizoval, že k narušení pohody bydlení dojde v důsledku snížení soukromí, hluku, omezení výhledu i oblohové plochy, zatížení okolí „emisemi všeho druhu a dalšími negativními vlivy“.
132. Soud v této souvislosti připomíná závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 22. 11. 2007, čj. [9 As 5/2007 - 76](#), nebo v rozsudku dne 4. 3. 2009, čj. [6 As 38/2008 - 123](#), dle nichž i při posuzování možného narušení pohody bydlení a souvisejících otázek je třeba vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení bude narušena. Nelze odhlížet od základního předpokladu, že normy o obecných požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí. Pro soud je přitom zásadní, že v dané věci nebyly tyto normy porušeny (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2022, čj. 14 A 235/2021 - 73). K otázkám souvisejícím s tím, že byl jeden z požadavků daný Pražskými stavebními předpisy, jak tyto předpisy obecně umožňují, udělenou výjimkou korigován, přitom soud odkazuje na závěry k námitkám pod pátým žalobním bodem v odst. 177 an. tohoto rozsudku.
133. K narušení soukromí žalobce soud připomíná ustálené závěry správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. [2 As 168/2016 - 28](#), či ze dne 31. 5. 2017, čj. [4 As 62/2017 - 37](#)), že sama skutečnost, že z jedné nemovitosti je možné nahlížet do druhé, nepředstavuje imisi, i když se jedná potenciálně o nahlížení obtěžující. Aby bylo takové nahlížení možné považovat za imisi, musí se jednat o mimořádnou situaci, kdy předmětná stavební úprava neodpovídá standardním společenským poměrům a oprávněným zájmům dotčených osob, tj. například pokud je prováděna především s úmyslem nahlížet na pozemek souseda nebo pokud se dotýká dosud uzavřených prostor sousední nemovitosti. Je v první řadě na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která tomuto obtěžování zabrání. V rozsudku ze dne 12. 10. 2010, čj. [7 As 13/2010 - 145](#), pak kasační soud shledal, že „[s]těžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.“
134. Co se týče tvrzení ohledně snížení hodnoty Nemovitostí žalobce, zdejší soud v tomto ohledu poukazuje na usnesení ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že pokud není prokázáno pochybení z hlediska podústavní úpravy vztahů v území, není namístě závěr o porušení vlastnického práva vlastníka sousedící nemovitosti, neboť tento svou nemovitou věc může dále užívat a nakládat s ní. Doplnil, že „[p]okles ceny věci daný sousední zástavbou v mezích územního plánu (tj. změnou skutečností významných pro trh s nemovitými věcmi v mezích předem daných pravidel území) zásah do vlastnického práva zjevně nepředstavuje a trvající hodnotu věci čl. 11 Listiny nezaručuje“. S tímto názorem se přitom zdejší soud zcela ztotožňuje. I proto soud nepřistoupil k provedení důkazního návrhu žalobce listinou nazvanou expertní ocenění – stanovení obecné „tržní“ hodnoty nemovitosti“. Předložené ocenění Nemovitostí ostatně není bez dalšího způsobitelné důkazně podložit tvrzené snížení jejich hodnoty.

135. Byť se žalovaný samotným snížením pohody bydlení jako takovým v Napadeném rozhodnutí nezabýval, je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, že i s ohledem na okolní zástavbu neměl za to, že by realizace Stavby na místě původního rodinného domu odporovala charakteru daného území a nad míru přiměřenou poměrům zasahoval do práv vlastníků sousedních pozemků, přičemž žalobce nevznesl v podané žalobě takové námitky, které by závěru žalovaného přesvědčivě oponovaly. Zdejší soud přitom neshledal, že by žalovaný vybočil z mezí svého správního uvážení a toto překročil, či si v posuzované věci počínal libovolně.
136. Městský soud v Praze se pak zabýval dílčí námitkou žalobce, že vyhláška č. 501/2006 Sb. se uplatní i na území hl. m. Prahy, a to bez ohledu na skutečnost, že Pražské stavební předpisy upravují samostatně otázky územního plánování a výstavby na území hl. m. Prahy, a tedy, že žalovaný nepostupoval správně, pokud jednotlivá ustanovení této vyhlášky v Napadeném rozhodnutí nezohlednil. Soud k argumentaci žalobce podotýká, že jak vyhláška č. 501/2006 Sb., tak Pražské stavební předpisy byly vydány na základě zmocnění daného stavebním zákonem [srov. § 2 odst. 2 písm. e), resp. § 194 písm. e) stavebního zákona]. Jak přitom poukázal žalovaný, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, čj. 8 As 69/2017 - 62 se podává, že uvedená vyhláška se s ohledem na skutečnost, že hl. m. Praha přijalo svou vlastní právní úpravu a tím vyloučilo použití obecného předpisu na svém území, na území hl. m. Prahy nevztahuje. Na uvedeném pak nemůže ničeho změnit ani to, že vyhláška č. 501/2006 Sb. svou územní působnost neomezuje, neboť omezení vyhlášky č. 501/2006 Sb. provedl zákonodárce přímo ve stavebním zákoně. Projednávanou věc je tak třeba posuzovat podle požadavků stanovených v Pražských stavebních předpisech, nikoliv podle pravidel obsažených ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 4 As 111/2015 - 67, či ze dne 20. 5. 2020, čj. 2 As 362/2018 - 42, nebo rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2017, čj. [6 A 142/2015 - 51](#), ze dne 27. 10. 2021, čj. [17 A 13/2020 - 68](#), ze dne 9. 3. 2022, čj. 14 A 235/2021 - 73, či ze dne 22. 4. 2022, čj. 18 A 111/2021 - 110). Zdejší soud se přitom se závěry uvedenými v předmětných rozhodnutích správních soudů ztotožňuje a nevidí důvodu se od nich odchýlovat; nic na tom nemění ani ojedinělý názor vyjádřený v rozsudku jiného senátu zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2021, čj. 3 A 57/2017 - 317 odkazovaném žalobcem, neboť osmnáctý senát zdejšího soudu není právním názorem vyjádřeným v tomto rozhodnutí, s nímž se z výše uvedených důvodů neztotožňuje, nikterak vázán.
137. Následně se soud zabýval dílčí subnámitkou vznesenou žalobcem, kterou tvrdil, že osoba zúčastněná na řízení nezohlednila ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona, neboť Stavba nerespektuje zájmy vlastníků sousedních pozemku a staveb, včetně žalobce.
138. Soud předně připomíná, že podle § 76 odst. 2 stavebního zákona *„každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy“*.
139. Jak přílehavě uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, čj. 30 A 22/2011 - 67, publ. pod č. 2793/2013 Sb. NSS: *„Je tu tedy třeba zodpovědět otázku, jaký má povinnost „být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb“ dopad, resp. zda z § 76 odst. 2 stav. zák. lze dovozovat povinnost žadatele o vydání územního rozhodnutí (a právo vlastníků sousedních pozemků), aby – zřejmě jen v těch případech, kdy je to objektivně možné – šel - k*

uspokojení jejich zájmů - nad rámec požadavků stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména obecných požadavků na využívání území.

Soud má za to, že tomu tak není. Ze zákonné dikce totiž nic takového dovodit nelze. Vyjádření „je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb“ je podle názoru soudu nutno rozumět tak, že žadatel je povinen jednak dbát požadavků uvedených v § 90 stav. zák. a jednak být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Jde o dvě samostatné povinnosti s podstatně odlišným právním režimem. Něco jiného by mohlo být, kdyby zákonodárce výslovně nebo alespoň naznačením tyto povinnosti propojil (např.: je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být přitom šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb). Kritéria posuzování záměru žadatele jsou stavebním zákonem vymezena taxativně. V územním řízení stavební úřad posuzuje záměr žadatele toliko z hlediska požadavků uvedených v § 90 stav. zák., ne též z hlediska šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Stavební úřad je tedy povinen poskytnout vlastníků sousedních pozemků a staveb ochranu proti nesouladu záměru žadatele s požadavky uvedenými v § 90 stav. zák. (je-li tím přímo dotčeno jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k těmto pozemkům a stavbám), není však oprávněn jim poskytnout ochranu proti nešetrnosti žadatele k jejich zájmům (§ 90 stav. zák. a contrario). Pojetí šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb jako jakési korigující zásady územního rozhodování, což by bylo něco skutečně zásadního, by se podle názoru soudu muselo také již někde projevit; důvodová zpráva k vládnímu návrhu stavebního zákona z roku 2006 se však o takové šetrnosti ani slůvkem nezmiňuje a soud žádný takový názor nezaznamenal ani u doktríny a ani v závěrech soudní praxe.

Ustanovení § 76 odst. 2 stav. zák., podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje podle názoru soudu korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.“ Právní názor krajského soudu považuje Městský soud v Praze za přenositelný i na nyní řešený případ.

140. Žalobce přitom svou argumentaci odkazem na dotčené ustanovení dále výrazněji nerozvedl, fakticky pouze konstatoval, že umístěnou Stavbou dojde ke změně dosavadního komfortu bydlení v okolních rodinných domech. V kontextu výše uvedeného pak soud doplňuje, že v obecné rovině lze konstatovat, že umístění stavby ve stabilizovaném území s relativně dokončenou zástavbou do určité míry zájmy vlastníků sousedních pozemků ovlivní. Ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona však nelze ve světle právě připomenutých závěrů vykládat jako obecný korektiv, jenž by zavazoval osobu zúčastněnou na řízení při dodržení požadavků plynoucích ze stavebního zákona a prováděcích právních předpisů modifikovat záměr Stavby způsobem, který by žalobci zcela konvenoval.
141. Na základě výše uvedeného tak zdejší soud dospěl k závěru, že námitky vznesené žalobcem pod prvním žalobním bodem nejsou důvodné, neboť žalovaný náležitě a přesvědčivě popsal své úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že Stavba je v souladu s charakterem

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

daného území a strukturou zástavby, přičemž důvodným v tomto kontextu neshledal ani tvrzení žalobce, že realizací Stavby dojde k neúměrnému zásahu do pohody bydlení a zhoršení životních podmínek.

142. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že Stavba je v rozporu se stavební čarou zástavby, tj. že situováním Stavby do navrhovaného prostoru dochází k nerespektování § 22 odst. 3 Pražských stavebních předpisů.
143. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí k obsahově odpovídající námitce uvedl, že stavební čarou se vymezuje způsob zástavby stavebních bloků a prostorový vztah zástavby k veřejným prostranstvím. Stavební čára vymezuje hranici zastavění a rozděluje blok na jeho zastavitelnou a nezastavitelnou část. Ustanovení § 21 Pražských stavebních předpisů podle možnosti ustoupení stavby od stavební čáry a míry jejího zastavění připouští tři základní typy: (i.) uzavřenou stavební čáru, kde zástavba nesmí nikde ustupovat a musí být v celé délce souvisle zastavěná; (ii.) otevřenou stavební čáru, jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat a není (nesmí být) v celé délce souvisle zastavěná a (iii.) nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou. Žalovaný konstatoval, že dané území není dotčeno územní studií, přičemž zástavba ve vymezeném území je ustupující, neboť nerespektuje jednotnost stavební čáry.
144. Žalovaný dále uvedl, že při posouzení charakteru území v posuzované věci se nabízí zástavba vymezená ulicemi Ústecká, Pod Křížem, U Větrolamu a Protilehlá; uvnitř území se nacházejí ulice Ládevská, Žďárská a Počeradská. Doplnil, že „*[d]ůkazem o existenci volné stavební čáry postačí ověření stavebního bloku v ulici U Větrolamu o nejednotné linii, která je nutná pro otevřenou stavební čáru*“. Žalovaný následně v Napadeném rozhodnutí uvedl jednotlivé nemovitosti, které dle jeho názoru svědčí o tom, že ve vymezeném území se jedná o volnou stavební čáru.
145. Z ustanovení § 22 odst. 3 Pražských stavebních předpisů se podává, že „*[s]tavby e umisťují v souladu se stavební čarou podle § 21. Není-li vymezena územním nebo regulačním plánem, platí, že:*
 - a) *ve stabilizovaném území se stavební čára odvozuje z územní studie nebo z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím; nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou;*
 - b) *v transformačním a rozvojovém území se stavební čára odvozuje z územní studie, popřípadě se vymezuje v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí*“.
146. Podle § 21 odst. 1 Pražských stavebních předpisů platí, že „*[z]působ zástavby stavebních bloků a prostorový vztah zástavby k veřejným prostranstvím se zpravidla vymezuje stavební čarou*“. Z odstavce druhého předmětného ustanovení se podává, že „*[s]tavební čára je hranice vymezující v rámci stavebního bloku nepřekročitelnou hranici trvalého zastavění budovami. Stavební čára dále určuje tyto parametry:*
 - a) *ustoupení zástavby od hranice zastavění, která může nebo nesmí ustupovat;*
 - b) *rozsah a míru zastavění hranice zastavitelné části bloku, které musí, nesmí, nebo může být souvislé a úplné*“.

Z odstavce třetího se pak podává, že otevřená stavební čára je definována tak, že její zástavba nesmí nikde ustupovat a nesmí být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná. U volné stavební čáry pak zástavba může libovolně ustupovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

147. Žalobce je toho názoru, že ulice Ústecká je definována otevřenou stavební čarou, neboť zástavba daného bloku není ustupující a respektuje jednotnou stavební čaru, tj. jednotný odstup od uliční čáry Ústecká. Tomuto názoru žalobce však zdejší soud nemůže přisvědčit.
148. Žalovaný se totožnou námitkou žalobce detailně zabýval, přičemž svůj názor, že v dané lokalitě nelze uvažovat o otevřené stavební čáře, přesvědčivě odůvodnil. Rovněž uvedl, že pro posouzení charakteru území je nutné zohlednit širší lokalitu, než pouze samotnou ulici Ústecká; svou úvahu doplnil o konkrétní příklady staveb, přičemž na základě takto zjištěného skutkového stavu uzavřel, že osoba zúčastněná na řízení prokázala soulad Stavby pro umístění ve vymezeném území s volnou stavební čarou.
149. Městský soud v Praze pak neshledal v úvaze žalovaného vyústivší v závěr o existenci volné stavební čáry v daném území pochybení. Z pohledu na katastrální mapu daného území lze žalobci přisvědčit potud, že většina zástavby podél ulice Ústecká (jakož i v dalších okolních ulicích) je situována v relativně podobné vzdálenosti od uliční čáry. Nelze se však ztotožnit s názorem žalobce, že by bylo lze vysledovat jednu pevně danou linii, po které by byly situovány veškeré stavby.
150. Podle názoru zdejšího soudu je pak zejména nutno zohlednit, že na parcele (parcelách), na které má být Stavba umístěna, již stavba rodinného domu umístěna byla, o čemž nebylo mezi účastníky sporu. Již tato skutečnost svědčí dle přesvědčení soudu pro závěr, že záměr vystavět na místě v roce 2016 odstraněného původního rodinného domu (tj. v době, kdy osoba zúčastněná na řízení podala žádost o společné povolení) jiný rodinný dům nemůže odporovat pravidlům vyplývajícím z § 21 a 22 Pražských stavebních předpisů. Nelze rozumně uzavřít, že byla-li již na daných pozemcích stavba rodinného domu umístěna (žalobce nijak netvrdil, že by se jednalo o stavbu odporující právním předpisům), vylučuje charakter území coby klíčové hledisko pro odvození stavební čáry umístění záměru stavby jiného rodinného domu. Vzhledem k tomu, že parcely osoby zúčastněné na řízení jsou oproti ostatním parcelám v okolí specifické, co se týče jejich začlenění mezi ostatní (kdy samotné parcely osoby zúčastněné na řízení jsou situovány fakticky uvnitř parcel sousedících), vedla by úvaha žalobce k závěru, že na těchto parcelách by jakákoliv nová stavba nemohla vzniknout. Smyslem zavedení regulativu stavební čáry je definování základních pravidel prostorového uspořádání zástavby a především jejího vztahu k veřejným prostranstvím. Za situace, kdy však stavební čára není vymezena v územně plánovací dokumentaci, resp. územní studii, nelze tento institut používat za účelem zamezení výstavby rodinného domu na místě, kde již stavba rodinného domu umístěna byla, zvláště pak tehdy, byla-li odstraněna zjevně v úzké věcné a časové souvislosti s novým stavebním záměrem, o čemž nebylo mezi účastníky sporu. Soud v tomto kontextu doplňuje, že posouzení charakteru daného území, jenž je základem pro odvození stavební čáry, je v gesci stavebního úřadu resp. žalovaného, přičemž správní soudy by měly přistupovat k závěrům správních orgánů zdrženlivě.
151. Městský soud v Praze v návaznosti na výše uvedené nemohl přisvědčit ani názoru žalobce, že Stavba má být umístěna do vnitrobloku, tj. mimo linii vymezenou uliční, resp. stavební čarou. Z územně plánovací dokumentace (ani z žádného jiného dokumentu) nelze dospět k závěru, že by parcely, na nichž má být umístěna Stavba, nebyly určeny k zástavbě (tj. že by se jednalo o nestavební blok). Žalobce přitom svoji argumentaci ohledně umístění Stavby do „vnitrobloku“ vystavěl právě na tvrzení, že Stavba má být umístěna v rozporu se stavební čarou, tuto úvahu však zdejší soud neshledal ze shora vyložených důvodů správnou.

152. Městský soud v Praze proto uzavřel o nedůvodnosti námitek vznesených pod druhým žalobním bodem.
153. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že Stavba neodpovídá požadavkům stanoveným v § 31 odst. 1 Pražských stavebních předpisů, neboť nemá zajištěný prostor na bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování a prostor pro stání a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání. Rovněž namítal, že záměr Stavby nijak nezohledňuje budoucí uvažovanou zastávku tramvajové trati do Zdib. Žalobce v odvolání taktéž upozorňoval, že v řízení ani v Napadeném rozhodnutí nebylo vůbec řešeno dopravní připojení na ulici Ústecká, včetně rozhledové situace a to i přes opakované žádosti žalobce.
154. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí k obsahově odpovídající námitce uvedl, že společná dokumentace nenavrhuje nový vjezd na pozemek, neboť bude pro Stavbu využíván stávající vjezd. Doplnil, že tento vjezd je ve společné dokumentaci vyznačen pouze na pozemku Stavby, nikoliv na pozemku parc. č. J, k. ú. X. Zdůraznil, že příslušný silniční správní úřad, odbor pozemních komunikací a drah MHMP v závazném stanovisku ze dne 18. 5. 2018, čj. MHMP-758494/2018/O4/Vo (dále jen „**Závazné stanovisko**“) pro umístění a povolení stavby nevyžaduje povolení o připojení nebo o změně připojení nemovitosti na místní komunikaci Ústeckou. Konstatoval, že stávající dopravní připojení včetně rozhledových parametrů bylo posouzeno jako vyhovující bez podmínek, přičemž doplnil, že dotčený orgán nepodmínil umístění a povolení Stavby změnou vjezdu, a to ani v souvislosti s žalobcem namítanou „plánovanou tramvajovou zastávkou“. Žalovaný rovněž upozornil, že žalobce není vlastníkem pozemku parc. č. J, k. ú. X, tudíž není oprávněn osobovat si námitky, které se dotýkají práv jiných osob.
155. Co se týče námitky o nezajištění bezpečného příjezdu a odjezdu vozidel, žalovaný upozornil, že dle relevantních ustanovení Pražských stavebních předpisů musí být pro stavbu zajištěno kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci, která svými parametry tomuto připojení vyhovuje, přičemž zdůraznil, že využití stávajícího vjezdu bylo příslušným silničním správním orgánem posouzeno bez podmínek. Doplnil, že Stavba nevyžaduje vybudování nové nebo změnu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury a není v rozporu s § 90 odst. d) stavebního zákona.
156. Pokud jde o první subnámitku, soud připomíná, že podle § 31 odst. 1 Pražských stavebních předpisů „*[u] staveb se podle druhu a potřeby zřizuje kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci, která svými parametry tomuto připojení vyhovuje. Připojení na pozemní komunikaci musí být dokončeno nejpozději před oznámením o užívání stavby, popřípadě vydáním kolaudačního souhlasu stavby*“.
157. Přestože žalobce v podané žalobě uvedl, že Stavba je v rozporu s tímto ustanovením, nekonkretizoval již, v jakém ohledu tento rozpor shledává. Soud na tomto místě připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78). Zdejší soud se proto uvedenou námitkou zabýval pouze v míře obecnosti odpovídající té, v jaké ji žalobce

vznesl. Žalobce nekonkretizoval, na základě čeho v posuzované věci usuzuje na porušení pravidel vyplývajících z předmětného ustanovení, přičemž soudu žádné takové okolnosti rovněž zřejmé nejsou.

158. Soud ze správního spisu ověřil, že odbor dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy Závažným stanoviskem vydaným podle § 149 správního řádu vyjádřil souhlas s realizací Stavby. V tomto přitom rovněž konstatoval, že v posuzované věci není třeba dokládat rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o povolení připojení nové zástavby na stávající místní komunikaci ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o pozemních komunikacích**“). Dotčený orgán tedy v Závažném stanovisku potvrdil, že u Stavby není třeba zřizovat připojení na pozemní komunikaci, tj. že stávající připojení na místní komunikaci je dostačující. Žalobce konkrétní argumenty proti tomuto závěru nevznnesl ani nevyložil, v čem a z jakých důvodů by tento závěr neměl obstát. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že dílčí námitka žalobce je v tomto ohledu nedůvodná.
159. Co se týče další subnámitky vznesené žalobcem, tj. že Stavba v rozporu s právními předpisy nemá žádný prostor pro bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování a prostor pro stání a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání, tuto soud považuje za mimoběžnou. Předně, žalobce ve své námitce vychází z požadavku stanoveného v § 24 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž jak již soud uvedl výše (srov. odst. 136 tohoto rozsudku), žalovaný neměl povinnost posuzovat soulad záměru Stavby s touto vyhláškou, a to s ohledem na speciální, samostatnou úpravu obsaženou v Pražských stavebních předpisech. Žalobce pak ani žádným způsobem neozřejmil, na základě čeho se domnívá, že záměr Stavby je svou povahou třeba subsumovat pod stavby uvedené v § 24 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (pouze konstatoval, že pokud je součástí Stavby výrobná, musí být splněny požadavky právních předpisů odpovídající tomuto využití navrhované Stavby). V Napadeném rozhodnutí přitom žalovaný vysvětlil, že předmětem řízení je umístění a povolení stavby rodinného domu, a s přihlédnutím k Závažnému stanovisku vyhodnotil, že připojení na pozemní komunikaci, jakož i parkovací stání a přístup k nim je kapacitně vyhovující pro účely záměru Stavby.
160. Vzhledem k tomu, že žalobce na vypořádání jeho argumentace žalovaným k obsahově shodným odvolacím námitkám nijak nerefletoval a zároveň svou argumentaci dále nerozvedl, soud konstatuje, že v tomto ohledu považuje odůvodnění žalovaného obsažené v Napadeném rozhodnutí, v rámci kterého uzavřel o nedůvodnosti této námitky, za dostatečné a přesvědčivé a plně na ně na tomto místě odkazuje.
161. Žalobce dále namítal nesoulad záměru Stavby s budoucí uvažovanou zastávkou tramvajové trati do Zdib.
162. K této námitce soud předně konstatuje, že i tuto žalobce vznášel v průběhu správního řízení, přičemž správní orgány se s ní opakovaně vypořádávaly. V rozhodnutí ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 174553/2020 žalovaný uvedl, že stavební zákon konkrétně stanovuje, jaké doklady k žádosti o vydání společného rozhodnutí žadatel předkládá a jen tyto je stavební úřad oprávněn požadovat. Zdůraznil, že stavební úřad není oprávněn požadovat na správním orgánu, který rozhoduje na základě zákona o pozemních komunikacích, vydání posouzení souladu záměru Stavby s plánovanou tramvajovou zastávkou a s tím souvisejícího zhoršení dopravní situace v daném místě. Tímto rozhodnutím přitom žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 8. 2019, čj. MCP8 234721/2019 a

věc mu vrátil k novému projednání. Žalobce nicméně na své námitce setrval a tuto opětovně ve správním řízení uplatnil. Stavební úřad žalobce v Prvostupňovém rozhodnutí následně upozornil, že nemůže předjímat budoucí návrhy, a konstatoval, že umístění Stavby je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleného usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, včetně platných změn. Žalobce tuto námitku bez dalšího zopakoval i v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný se k ní v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyjádřil, jak je uvedeno shora.

163. Žalobce v podané žalobě přitom namítá především skutečnost, že námitkou kolize záměru novostavby s plánovanou tramvajovou zastávkou se žalovaný v zásadě nijak nezabýval. Této argumentaci však s ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit. Stavební úřad i žalovaný žalobci opakovaně vysvětlili, že řešení souladu navrhované Stavby s uvažovanou tramvajovou zastávkou je zcela mimo rámec skutečností, které jsou správní orgány (včetně dotčeného orgánu) povinny při posuzování žádosti osoby zúčastněné na řízení zohledňovat. Žalobce na uvedené nijak nereagoval, pouze obsahově obdobnou námitku zopakoval, aniž by jakkoli rozvedl svou úvahu o tom, proč by tuto skutečnost správní orgány byly povinny zohlednit, resp. proč se ve svých závěrech, jak byly výše reprodukovány, mýlí.
164. Žalobce tedy v této souvislosti *de facto* ignoroval skutečnost, že se týmiž námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě nereagoval na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídající námitce vznesené v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Za zohlednění judikatorních východisek uvedených v odst. 119 tohoto rozsudku soud v míře obecnosti odpovídající té, v níž žalobce svou námitku opakuje, konstatuje, že nezjistil, že by žalovaný v daném směru jakkoli pochybil, pokud vyložil důvody, pro které správní orgány nebyly v daném řízení povinny vyhodnocovat soulad Stavby s budoucí uvažovanou tramvajové zastávkou v dané lokalitě.
165. Pokud pak žalobce namítá, že již nyní je v ulici Ústecká velmi komplikované vjíždění na pozemky a odjíždění z nich, přičemž při realizaci tramvajové výstavby se tato situace ještě zhorší (v tomto ohledu doplnil, že se počítá pouze s jedním pruhem silnice a pruhem pro cyklisty), a tuto skutečnost vnímá jako důvod pro zamítnutí žádosti osoby zúčastněné na řízení, soud se s takovou argumentací nemůže ztotožnit. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že všechny pozemky nacházející se podél ulice Ústecká jsou napojeny na tuto komunikaci. Pozemek, na němž se má nacházet Stavba (jak se podává ze Závazného stanoviska), je přitom na tuto komunikaci již napojen také. Vycházeje z předpokladu, že ulice Ústecká je s ohledem na kapacitu zástavby a její umístění z dopravního hlediska ulicí relativně frekventovanou (což ostatně opakovaně uvádí i sám žalobce), není zdejšímu soudu zřejmé, jak by měl záměr Stavby a s tím související dopravní obsluha tuto situaci relevantním způsobem ovlivnit. Nadto, vzhledem k tomu, že pozemek osoby zúčastněné na řízení již na místní komunikaci napojen je, jedná se o skutečnost, která by měla být brána v potaz v rámci plánované výstavby tramvajové zastávky. Soud proto argumentaci žalobce i v tomto ohledu neshledal opodstatněnou.
166. Žalobce v této souvislosti v rámci námitek soustředěných soudem pod tento žalobní bod rovněž namítal, že žalovaný nereflektoval na jeho žádost, aby uvedené skutečnosti (tj. požadavky na bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování, jakož i plánovaná zastávka tramvajové trati) byly zohledněny ve stanovisku příslušného odboru dopravy.

Současně se domníval, že pokud žalovaný odkázal na Závazné stanovisko, měl dle názoru žalobce postupovat dle § 149 odst. 7 správního řádu a vyžádat si jeho potvrzení nebo změnu od nadřízeného orgánu, který Závazné stanovisko vydal. Soud však dospěl z dále uvedených důvodů k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v odvolacím řízení nepostupoval podle § 149 odst. 7 správního řádu.

167. Soud připomíná, že podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu „*fjlestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*“.
168. Správní soudy se v minulosti k problematice revizních závazných stanovisek opakovaně vyjádřily. Potvrdily, že pokud konkrétní odvolací námitky skutečně směřují proti obsahu závazného stanoviska a odvolací orgán poruší povinnost vyžádat si za této situace jeho potvrzení nebo změnu u nadřízeného orgánu, zatíží své meritorní rozhodnutí vadou, pro kterou nemůže obstát. Přitom však správní soudy rovněž akcentovaly, že povinnost vyžádat si potvrzení závazného stanoviska není automatická a bezvýjimečná (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 15/2019 - 107, publ. pod č. 4194/2021 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 12. 2021, čj. 51 A 72/2020 - 61). Klíčovými pro posouzení, zda byla v konkrétním případě na daném skutkovém půdorysu „aktivována“ procesní povinnost žalovaného k postupu podle předmětného ustanovení správního řádu, jsou přitom zcela zjevně především obsah a kvalita samotné odvolací argumentace.
169. Ze správního spisu soud zjistil, že výzvou ze dne 27. 3. 2018, čj. MCP8 152634/2016/OV.Hom byla osoba zúčastněná na řízení vyzvána, aby doplnila žádost o mj. závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy – odboru dopravních agend, jakožto správního orgánu příslušného k vydání tohoto stanoviska v souladu s § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. V návaznosti na uvedené osoba zúčastněná na řízení dne 30. 5. 2018 založila Závazné stanovisko. V odůvodnění Závazného stanoviska přitom dotčený orgán uvedl, že návrh osoby zúčastněné na řízení posoudil z hlediska širších dopravních vztahů a vlivu záměru na stávající komunikační síť a stanovil podmínky zajišťující minimalizaci negativních dopadů Stavby na okolní komunikační síť jak v době výstavby, tak po uvedení Stavby do provozu. V souladu s dříve uvedeným přitom neshledal, že by bylo nutné dokládat rozhodnutí o připojení Stavby na stávající komunikační síť, neboť tato bude napojena na ulici Ústecká, která je veřejně přístupnou místní komunikací.
170. Dne 30. 7. 2018 žalobce v řízení před stavebním úřadem uplatnil námitky, přičemž tyto dne 19. 7. 2019 doplnil, když poukázal na plánovanou stavbu tramvajové trati z Kobylis do Zdib a namítal, že vjezd na pozemek osoby zúčastněné na řízení je strmý, vyjíždění z pozemků na ulici Ústeckou je komplikované a další indukovaná doprava by snižovala bezpečnost chodců a zvyšovalo by se riziko úrazů při dopravě. Uzavřel, že v souvislosti s těmito skutečnostmi a vzhledem k celoměstskému významu tramvajové trati žádá o posouzení dopravním odborem. Ze správního spisu se pak podává, že tuto námitku žalobce v průběhu celého správního řízení periodicky opakoval, aniž by na závěry správních orgánů, tj. že se jedná o okolnost, jež správní orgány s ohledem na předmět řízení neposuzují a posuzovat nemůžou, reflektoval⁹.

⁹ V rozhodnutí ze dne 9. 8. 2019, čj. MCP8 234721/2019 stavební úřad konstatoval, že nemůže předjímat budoucí závěry v dané lokalitě. V odvolání podaném dne 9. 9. 2019 žalobce namítal, že jednotlivé najíždění a zejména vyjíždění z pozemků osoby zúčastněné na řízení je velmi komplikované a nebezpečné, rovněž se

171. V samotném odvolání, jehož obsah je v souladu s dříve uvedeným klíčovým pro posouzení důvodnosti postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu, žalobce bez dalšího toliko doslovně převzal námitky z prvostupňového řízení a zopakoval: „Uvedený záměr novostavby bytového domu s výrobnou je navrhován přímo u budoucí uvažované zastávky tramvajové trati do Zdib. Přinesl by do území a do prostoru mezi rodinnými domy velký objem zastavby autodopravy a všechny další negativní dopady výroby včetně hluku a emisí. Již nyní je velmi komplikované ujíždění na pozemky i odjíždění z nich. Realizaci výstavby tramvajové trati počítá jen s jedním pruhem silnice a cyklopruhem – tedy bude v něm hojnější doprava a navíc zde bude i přechod pro chodce na zastávku. Žádám o dopravní studii zahrnující i plánovanou veřejně prospěšnou tramvajovou trať, která je nyní posuzována v rámci řízení EIA a kde by realizace předkládaného záměru mohla negativně ovlivňovat situace u tramvajové zastávky Kobyliská. Žádám o zohlednění těchto skutečností v novém stanovisku dopravy“¹⁰.
172. Žalovaný přitom v posuzované věci dospěl k závěru, že odvolací námitky žalobce proti obsahu Závazného stanoviska nesměřovaly, přičemž zdejší soud se s názorem žalovaného ztotožňuje.
173. Žalobce totiž v žádném ohledu konkrétně nerozporoval závěr uvedený v Závazném stanovisku, proti závěrům podávajícím se ze Závazného stanoviska nijak nebrojil ani se proti nim nevymezoval. Svou argumentaci stavěl do značné míry mimoběžně tak, že podmínkou vyhovění žádosti osoby zúčastněné na řízení je dle jeho názoru posouzení záměru Stavby s plánovanou výstavbou tramvajové zastávky, a žádal o provedení dopravní studie a v návaznosti na její vypracování zohlednění těchto závěrů v novém stanovisku odboru dopravy. Žalobce pak spatřoval úskalí napojení Stavby na místní komunikaci v indukovaní další dopravy v oblasti, která je dle jeho názoru již dostatečně zatížena dopravou (hlukem a emisemi z ní). Posouzení těchto faktorů se nicméně s obsahem Závazného stanoviska dle názoru zdejšího soudu fakticky míjí. Soud přitom výše potvrdil, že správní orgány nepochybily, pokud v předmětném řízení neřešily soulad navrhované Stavby s uvažovanou tramvajovou zastávkou. Ani z díkce § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, podle něhož „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností uplatňuje stanovisko k územním plánům a regulačním plánům a závazné stanovisko v územním řízení z hlediska řešení místních a účelových komunikací“, přitom nelze dovozovat, že by se dotčený orgán měl v rámci vydávání závazného stanoviska zohledňovat v budoucnu uvažovanou výstavbu na dotčené komunikaci.
174. Soud přitom považuje v souladu s dříve uvedeným za klíčové, že v podaném odvolání žalobce proti nezákonnosti Závazného stanoviska specificky nebrojil a omezil se na

jedná o místo, kde je autobusová zastávka a přímo před pozemky plánovaná tramvajová zastávka a konstatoval, že žádal o posouzení odborem dopravy z hlediska stávající i budoucí dopravy a jejich zátěží, zhoršování její plynulosti a bezpečnosti, což nebylo v řízení posouzeno. V rozhodnutí ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 174553/2020 žalovaný uvedl, že při návrhu tramvajové zastávky v území s funkcí všeobecně obytné (VO) zpracovatel dokumentace vlivů záměru na životní prostředí musel toto funkční vymezení zohlednit. Doplnil, že stavební úřad v daném společném řízení není povinen zohledňovat záměr tramvajové trati, stejně jako žalobce není oprávněn hájit práva třetích osob, ale pouze porušení svých procesních a hmotných práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. V námitkách ze dne 20. 7. 2020 žalobce opakovaně upozornil na realizaci výstavby tramvajové zastávky a požádal o dopravní studii a zohlednění souvisejících skutečností ve stanovisku odboru dopravy. V Prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad k této námitce uvedl, že napojení na komunikaci včetně umístění vjezdu je stávající a nebude měněno, přičemž poukázal, že stavební úřad nemůže předjímat budoucí návrhy.

¹⁰ Jedná se přitom o doslovné převzetí námitky z řízení před stavebním úřadem.

reprodukcí svého dřívějšího procesního požadavku založeného na úvaze, na níž však žalovaný reagoval způsobem, jenž soud výše aproboval. Žalobce přitom shodnou námitku uplatňoval od počátku správního řízení, avšak nespojoval ji se závěry uvedenými v Závazném stanovisku. Soud tak souhlasí s žalovaným, že za situace, kdy žalobce své odvolací námitky v daném směru redukoval na doslovné zopakování námitky, kterou v prvostupňovém řízení poukazoval na absenci posouzení souladu záměru Stavby s výstavbou tramvajové zastávky, resp. nedostatek vyhodnocení požadavků stanovených vyhláškou č. 501/2006 Sb., aniž by jakkoli věcně reagoval na závěry vyslovené v Závazném stanovisku, nebyl v posuzované věci důvod k aktivaci postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu.

175. Městský soud v Praze pak v tomto kontextu k dané skupině žalobních námitek rovněž doplňuje, že v řízení před správním soudem je žalobce oprávněn hájit pouze svá práva; jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019 - 27, publ. pod č. 4076/2020 Sb. NSS, soudní řád správní je normou nikoliv kontrolní, ale obrannou a slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí právní sféru. Podat tzv. žalobu ve veřejném zájmu (*actio popularis*) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv (obdobně srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. března 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Byť žalobce akcentuje především hledisko komplikovanosti dopravní situace, nelze přehlédnout, že do jisté míry indikuje, že záměr Stavby by mohl kolidovat s plánovanou tramvajovou trasou, resp. zastávkou. Žalobce pak ale nespecifikoval, jakým způsobem by se toto tvrzené pochybení mělo projevit, resp. mělo by zasáhnout do jeho subjektivních práv. Není přitom úkolem žalobce, aby v řízení před soudem hájil veřejný zájem spočívající v rozšíření stávající sítě městské hromadné dopravy. Námitky tohoto charakteru typově vybočují z mezí přezkumu správních rozhodnutí poskytovaného v rámci správního soudnictví.
176. Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ani námitky žalobce vznesené pod čtvrtým žalobním bodem nejsou důvodné.
177. Pod **pátým žalobním bodem** žalobce žádal, aby soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Rozhodnutí o výjimce (rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 4. 10. 2017, čj. CP8 131590/2017), kterým byla pro Stavbu povolena výjimka z § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, a které v posuzované věci sloužilo jako podkladové rozhodnutí pro vydání Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal, že ačkoliv se Rozhodnutí o výjimce netýká Nemovitostí, je tímto rozhodnutím přímo dotčen na svém vlastnickém právu, neboť daná výjimka umožňuje realizaci Stavby větší a objemnější, než by tomu bylo při dodržení požadavků Pražských stavebních předpisů. Objemnější a větší Stavba tak bude působit i větší negativní vlivy na Nemovitosti, zejména zvýšením zastínění a zhoršením osvětlení a oslunění Nemovitostí.
178. Žalovaný k odvolacím námitkám, kterými žalobce brojil proti Rozhodnutí o výjimce, uvedl, že účastenství ve společném řízení je vybudováno na principu, že každý účastník v něm smí uplatňovat toliko ty námitky, jimiž mají být chráněna jeho vlastnická práva; je tedy vyloučeno, aby se účastník řízení domáhal ochrany práv osob jiných.
179. Z Rozhodnutí o výjimce se podává, že tímto byla povolena výjimka z ustanovení § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů pro umístění Stavby. Výjimka se týká (i.) snížení

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odstupové vzdálenosti Stavby od hranice sousedního pozemku parc. č. A, k. ú. X z předepsané minimální vzdálenosti 3 m na 2 m, přičemž mezi sousedním rodinným domem č. p. X sousedícím s navrhovanou Stavbou bude vzdálenost min. 12 m, a dále se výjimka týká (ii.) snížení odstupové vzdálenosti od hranice sousedního pozemku parc. č. B v k. ú. X z předepsané minimální vzdálenosti 3 m na 2,5 m, přičemž mezi sousedním rodinným domem č. p. X sousedícím s navrhovanou Stavbou bude vzdálenost minimálně 6,1 m. Správní orgán v rozhodnutí uvedl, že uvedené odstupové vzdálenosti byly shledány jako vyhovující, neboť bude plněn odstupový úhel. Doplnil, že celková velikost navrhované Stavby o zastavěné ploše maximálně 95,2 m² nepřesahuje průměrnou velikost rodinných domů v okolí a navrhovaný záměr tak do okolního prostředí urbanisticky zapadá a je v souladu s charakterem okolní zástavby.

180. V posuzované věci jsou požadavky na odstupové vzdálenosti staveb, jakož i pravidla pro výstavbu při hranici pozemku stanoveny Pražskými stavebními předpisy. Podle § 29 odst. 1 Pražských stavebních předpisů *„[o]dstup od hranice pozemku a pravidla pro umístování staveb při hranici pozemku se uplatní výhradně při umístování staveb při hranici se sousedními zastavěnými pozemky a pozemky určenými k zastavění. Na hranici s veřejným prostranstvím a vodními plochami se tyto neuplatní“*. Z odstavce druhého věty první předmětného ustanovení se pak podává, že *„[n]estanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být odstup stavby od hranice sousedního pozemku minimálně 3 m“*. V předmětném ustanovení jsou dále vymezeny výjimky z uvedeného požadavku; žádná z nich se však v posuzované věci neuplatní.
181. Podle § 83 odst. 1 Pražských stavebních předpisů lze z § 29 odst. 2 až 4 tohoto nařízení za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona a v souladu s Pražskými stavebními předpisy povolit výjimku.
182. Z ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona se podává, že *„[v]ýjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu“*. Podle odstavce třetího věty druhé předmětného ustanovení *„[o] výjimce z obecných požadavků na využívání území při stanovení požadavků na vymezení pozemků a umístování staveb na nich rozhoduje stavební úřad příslušný rozhodnout ve věci“*.
183. Smyslem regulace odstupových vzdáleností a pravidel pro výstavbu při hranici pozemku je stanovení jasných podrobných pravidel pro umístování budov na hranici pozemku a v jeho blízkosti tak, aby se zabránilo neadekvátním objemovým řešením, negativně ovlivňujícím sousední pozemky (srov. Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy Pražské stavební předpisy s aktualizovaným odůvodněním Praha, IPR Praha, 2018). Nejvyšší správní soud pak dovodil, že *„[s]myslem vzájemných odstupových vzdáleností staveb určených pro bydlení je nepochybně zajištění kvalitního životního prostředí a vzhledového i jiného nenarušování a nezatežování prostředí rodinných domů, jakož i zachování estetiky pozemků s rodinnými domy“* (srov. rozsudek ze dne 29. 8. 2019, čj. 5 As 190/2019 - 43). V rozsudku ze dne 18. 2. 2005, čj. 4 As 33/2003 - 106 kasační soud uvedl, že povolení výjimky v přímém sousedství dalších pozemků s obytnými stavbami nesmí zasahovat do práv uživatelů těchto dalších pozemků nad přípustnou míru.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

184. O žádosti o povolení výjimky z Pražských stavebních předpisů se vede správní řízení, které je zakončeno rozhodnutím, jež vykazuje formální znaky dle § 68 správního řádu a lze se proti němu bránit řádným opravným prostředkem. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou, zda rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu lze podrobit soudnímu přezkumu. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011 - 66, publ. pod č. 2908/2013 Sb. NSS pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „(...) rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu“. V projednávané věci nicméně samotné Rozhodnutí o výjimce žádná práva a povinnosti osob nezaložilo, v dotčeném správním řízení se jednalo toliko o podkladové rozhodnutí, a tudíž nebylo samo o sobě způsobilé samostatného soudního přezkumu. V tomto ohledu tak byl v obecné rovině naplněn požadavek stanovený v § 75 odst. 2 s. ř. s. pro přezkum Rozhodnutí o výjimce v nadepsaném soudním řízení.
185. Jak se nicméně podává z Napadeného rozhodnutí i spisového materiálu, Nemovitosti žalobce Rozhodnutím o výjimce přímo dotčeny nejsou, neboť snížení odstupových vzdáleností bylo povoleno k nemovitostem, k nimž žalobce vlastnické právo nemá. Soud tak musel nejprve posoudit, zda lze na základě uplatněné žalobní námítky přistoupit k věcnému přezkumu tohoto rozhodnutí v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., tj. zda žalobce v podané žalobě uplatnil takové námítky, na základě kterých by bylo lze dospět k závěru, že Rozhodnutím o výjimce byl žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.
186. Jak již soud naznačil výše, z rozhodovací praxe správních soudů se totiž v obecné rovině podává, že žalobce je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře, a není oprávněn osobovat si námítky vyplývající z práv třetích osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, čj. 1 Afs 12/2013 - 30 či ze dne 31. 1. 2008, čj. 2 As 50/2007 - 101). V rozsudku ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015 - 36 Nejvyšší správní soud doplnil, že „[ž]aloba proti rozhodnutí správního orgánu (a případně v navazující fázi kasační stížnost) představuje nástroj k ochraně subjektivních práv žalobkyně, naopak není koncipována jako *actio popularis*“, tedy jako žaloba k ochraně veřejného zájmu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 - 83 pak platí, že „je-li účastenství určité osoby v územním řízení odvozeno od možnosti dotčení jejích práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv jí přísluší výkon účastnických práv a ochrana jejích hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námítky, které je takový účastník v územním řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je proto vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal ochrany práv jiných účastníků řízení“.
187. Tento závěr přitom koresponduje s dikcí ustanovení § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, která stanoví, že osoby, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, mohou uplatňovat námítky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jejich právo přímo dotčeno.
188. Otázkou, zda lze v soudním řízení brojit proti rozhodnutí o povolení výjimky za situace, kdy se toto rozhodnutí přímo netýká nemovitostí ve vlastnictví osoby vznášející takovou

námítku, se správní soudy rovněž zabývaly. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 7. 2012, čj. 5 Ca 209/2009 - 118 vyslovil názor, že stanovení odstupových vzdáleností je „(...) čistě technický požadavek, jehož nerespektování se může dotknout jen těch vlastníků, jejichž nemovitosti by přímo sousedily s plánovanou stavbou, a to v případě, že by šlo o odstupové vzdálenosti nově umísťované stavby od jejich vlastní stavby. Pokud by odstupové vzdálenosti nebyly systematicky respektovány uvnitř uzavřeného souboru nově umísťovaných staveb, mělo by to za následek neúměrné „zahuštění“ zástavby, které by ve svém důsledku mohlo ovlivnit i pohodu bydlení sousedů v širším okolí (pak by bylo možno namítat např. to, že v důsledku nerespektování odstupových vzdáleností dochází v novém areálu k většímu než přípustnému úbytku zelených či parkovacích ploch). Jak však soud uvedl výše v bodu 1 písm. a), k takovýmto námitkám, které se vyjadřují k obecně urbanistickým otázkám, jsou účastníci obecně oprávněni; námitka nedodržení odstupových vzdáleností „jako takových“ (tj. žalobci jen poukazují na to, že „nebyl dodržen právní předpis“, tj. vystupují tu jako jacísi strážci nad zákonností rozhodování stavebního úřadu, aniž ovšem tvrdí, že by se jich toto nerespektování předpisu osobně dotklo na právech) je jiné povahy a uplatnit ji může jen ten, jehož se větší či menší odstup nově umísťované stavby přímo dotýká“. Městský soud v Praze pak v uvedené věci rozhodoval ještě jednou (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2019, čj. 5 A 169/2013 - 141), a to za situace, kdy dotčené osoby reagovaly na vyslovený názor soudu a vysvětlily, že zásah do jejich práv působila přílišná hustota a nadměrnost navrhované zástavby. Poukazovaly přitom na konkrétní skutečnosti, jež měly podle nich svědčit pro závěr o tom, že objem a hustota objektu nekorespondují s převažující okolní zástavbou, že není ponechán prostor pro nezbytnou zeleň a dochází k nadměrnému zatížení lokality. Městský soud v Praze proto uzavřel, že „[v]zhledem k tomu, že žalobci v podaných žalobách již uvedli, v čem je nedodržení minimálních odstupových vzdáleností zkracuje na jejich právech, tedy v čem konkrétně spatřují zásah do svých veřejných subjektivních práv, soud jejich námitku vyhodnotil jako[u] přípustnou“.

189. Závěr, že námitku o nedodržení odstupových vzdáleností od nemovitostí, ke kterým žalobci nepřísluší vlastnické právo, lze jako přípustnou hodnotit a posuzovat její důvodnost toliko v případě, že v řízení žalobce náležitě a v dostatečné míře konkretizuje, jakým způsobem se jejich nedodržení negativním způsobem promítlo do jeho subjektivních práv, potvrzuje i praxe kasačního soudu. V rozsudku ze dne 5. 6. 2014, čj. 9 As 95/2012 - 131 Nejvyšší správní soud aproboval přístup Městského soudu v Praze, který konstatoval, že důvodem pro zrušení dotčeného rozhodnutí by mohlo být pouze takové procesní pochybení správního orgánu, které mělo vliv na subjektivní práva účastníka řízení, který tyto námitky vznáší. V odkazované věci přitom soud dospěl k závěru, že účastník řízení takové skutečnosti netvrdil, pouze uvedl, že navrhovaná stavba způsobí „zahuštění zástavby v daném místě, ve vztahu k okolním nemovitostem“, jejich „utopení“ a „pokles hodnoty jeho nemovitosti“. Kasační soud se s uvedeným názorem Městského soudu v Praze ztotožnil s tím, že účastník řízení netvrdil konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit zkrácení jeho konkrétních práv, které mu příslušelo bránit v předmětném řízení.
190. I v nyní posuzované věci žalobce sice v obecné rovině poukázal na skutečnosti, na základě kterých se domníval, že z důvodu nedodržení odstupových vzdáleností bylo zasaženo do jeho subjektivních práv. Soud však musel s přihlédnutím ke shora popsáním východiskům vyhodnotit, zda byla tato tvrzení dostatečně konkrétní a plausibilní tak, aby soud mohl v rozporu s obecnými principy, na nichž je tento typ soudního řízení vystaven, přezkoumat námitky brojící proti Rozhodnutí o výjimce, jímž však byly řešeny odstupové

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vzdálenosti od jiných pozemků, než Nemovitostí žalobce. Jinak řečeno, k samotnému přezkumu Rozhodnutí o výjimce (tj. posouzení, zda bylo předmětné rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy) by bylo možné přistoupit pouze za situace, kdy by žalobce dostatečně konkrétně tvrdil a osvědčil, jakým způsobem byl v důsledku nedodržení odstupových vzdáleností zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Soud přitom dospěl k závěru, že žalobce podobně jako v případě řešeném výše připomenutým rozsudkem devátého senátu kasačního soudu setrval jen u obecného tvrzení o dotčení svých práv, aniž by dostatečně konkretizoval a osvědčil, že obecně namítané dotčení má původ právě v (dle žalobce) nezákonně udělené výjimce.

191. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce namítal, že byl na svém vlastnickém právu dotčen v důsledku nedodržení odstupových vzdáleností, neboť tímto je umožněna realizace Stavby větší a objemnější. Objemnější a větší Stavba má dle žalobce působit větší negativní vlivy na Nemovitosti, především z důvodu zvýšení zastínění a zhoršení osvětlení a oslunění Nemovitostí, jejich „utopení“. Žalobce pak rovněž konstatoval, že je v možnosti nerušeného užívání Nemovitostí a v jejich ceně nepochybně rozdíl, když sousedí se stavbami, které nerespektují možnosti a limity daného území.
192. Žalobce však kromě těchto obecných tvrzení žádným způsobem nedokládá, že by to byla právě udělená výjimka z odstupových vzdáleností, v jejímž důsledku by na daném skutkovém půdorysu Stavba v neadekvátní míře zasahovala do osvětlení a oslunění jeho domu, či by zvyšovala jeho zastínění Nemovitostí.
193. Jak již bylo uvedeno výše, Rozhodnutí o výjimce se týká pozemků par. č. A a parc. č. B, vše k. ú. X Od těchto pozemků není dodržena odstupová vzdálenost od Stavby, kdy Stavba je od pozemku parc. č. A vzdálena pouze 2 m, od pozemku parc. č. B se jedná o vzdálenost 2,5 m. Po těchto dvou stranách je tedy Stavba o 1 m, resp. 0,5 m delší (výška Stavby pak Rozhodnutím o výjimce není nijak dotčena), než by s ohledem na požadavky stanovené v § 29 Pražských stavebních předpisů měla být. Z hlediska Nemovitostí žalobce je přitom co do velikosti Stavby relevantní prodloužení Stavby vzhledem k pozemku parc. č. A, neboť stěna Stavby směrem k pozemku parc. č. B je situována na protější straně budovy oproti Nemovitostem žalobce.
194. Městský soud v Praze nepopírá, že v obecné rovině i takovým rozšířením stavby může za určitých okolností dojít ke zkrácení práv vlastníků nemovitostí nedotčených rozhodnutím o udělení výjimky, samotné povolení výjimky z odstupových vzdáleností stanovených právním předpisem však pro závěr o dotčení práv vlastníka takových nemovitostí ještě nepostačuje.
195. Soud nemohl přehlédnout, že odstupová vzdálenost od hranice pozemku žalobce byla dodržena, stejně jako byl zachován odstupový úhel od budovy č. p. X (resp. od oken obytné místnosti), dodržena rovněž byla výšková hladina záměru Stavby. Byly tedy zachovány klíčové parametry, jejich prostřednictvím Pražské stavební předpisy řeší žalobcem obecně připomenuté vlivy na sousední nemovitosti (srov. vypořádání námitek žalobce subsumovaných pod prvním žalobním bodem); na ty přitom neměla udělená výjimka žádný vliv, což žalobce ani nijak netvrdí. Samotná výjimka pak byla udělena ve výše konkrétně popsanych intencích. Lapidárně řečeno, žalobce tedy ve svém obecném poukazu zcela odhlíží především od toho, že by na daném místě mohla být (při dodržení dalších požadavků) umístěna a povolena stavba, jež by i při neudělení výjimky byla „stejně vysoká“ a nacházela se „stejně daleko“ od jeho Nemovitostí.

196. Ačkoli tedy bylo se zřetelem k výše uvedenému z pohledu soudu úkolem žalobce, aby dostatečně konkrétně tvrdil a osvědčil, že to byl právě faktor odstupové vzdálenosti od jiných nemovitostí, jenž právě v důsledku Rozhodnutí o výjimce vyústil v žalobcem obecně označené implikace, žalobce této povinnosti podle přesvědčení soudu nedostál. Netvrdil, natož aby prokazoval právě onu vazbu mezi umožněním umístit Stavbu o 0,5 metru, resp. o 1 metr blíže nemovitostí třetích osob, a dotčením jeho veřejných subjektivních práv. Netvrdil ani neprokazoval, zda a pokud ano, jakým konkrétním způsobem se tyto okolnosti zakládající dotčení na jeho veřejných subjektivních právech změnily právě v důsledku Rozhodnutí o výjimce, tedy (s jistým zjednodušením řečeno), zda a jak se možnost změnit (navýšit) hmotové řešení na straně přiléhající nikoli k žalobci, nýbrž ke třetím osobám, projevuje v osvětlení, oslunění, resp. zastínění jeho domu. Soud připouští, že jde o úkol jistě složitý; není a nemůže však být úlohou soudu, aby takové argumenty za žalobce dohledával nebo dokonce dotvářel. Žalobce pak rovněž žádným způsobem nebrojil proti závěru žalovaného, že odstup budovy č. p. X od záměru Stavby je dostatečný a odstupový úhel (stanovený bodem 2 přílohy č. 1 Pražských stavebních předpisů) je zde zachován.
197. Žalobce tvrzený zásah Rozhodnutí o výjimce do svých subjektivních práv soudu přdestřel ve zcela obecné a nekonkrétní rovině (zvýšení zastínění, zhoršení osvětlení a oslunění Nemovitostí a jejich „utopení“, snížení hodnoty Nemovitostí). Stejně tak toliko obecně poukazoval na „zhoršení parametrů dané zástavby“ „narušení hodnoty území a kvality prostředí“, „zahuštění zástavby“. I tyto námitky však žalobce vznesl ve zcela obecné rovině ve formě obecného a paušálního poukazu, jako tomu bylo v případě poukazu na „zastínění“, „zhoršení osvětlení a oslunění“, „utopení“, aniž by konkrétně tvrdil, jak konkrétně se tyto okolnosti zakládající dotčení na jeho veřejných subjektivních právech změnily právě v důsledku Rozhodnutí o výjimce. Obdobné námitky přitom žalobce uplatnil v rámci argumentace, kterou pod prvním žalobním bodem namítal rozpor s urbanistickým charakterem území, kde ji soud také vypořádal.
198. Soud přitom podotýká, že i pokud by zohlednil obdobné námitky žalobce subsumované pod prvním žalobním bodem (tj. námitky směřující proti narušení pohody bydlení), jakož i další okolnosti zmiňované žalobcem ve vztahu k zásahu do jeho vlastnických práv na dalších místech žaloby (navýšení dopravní zátěže, obtěžování hlukem, emisemi a prašností, úbytek zeleně), nejsou tyto ani v souhrnu pro svou bezvýjimečnou obecnost způsobitelné osvědčit takový negativní zásah do práv žalobce, na základě kterého by soud mohl přistoupit k přezkumu Rozhodnutí o výjimce. Žalobce upozorňuje, že nedodržením odstupových vzdáleností dochází k popření smyslu této regulace, nicméně v zásadní míře opomíjí fakt, že ve vztahu k Nemovitostem žalobce jsou veškerá stanovená pravidla dodržena. Smyslem pravidel odstupových vzdáleností je přitom zjevně především ochrana zájmů (především zachování kvality prostředí a ochrana soukromí) vlastníků právě takových sousedících pozemků, tj. vlastníků těch navzájem sousedících pozemků, ve vztahu k nimž je dodržení odstupových vzdáleností v konkrétní věci řešeno (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2020, čj. 43 A 40/2018 - 55, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 69/2011 - 176).
199. Soud připouští, že Rozhodnutím o výjimce byly poměry v daném území změněny, pokud jde o žalobcem opakovaně akcentované zahuštění zástavby (a s ní i dle žalobce bezprostředně souvisící tvrzené snížení hodnoty jeho Nemovitostí). K tomu se však soud vyjádřil výše v rámci posouzení námitek vznesených pod prvním žalobním bodem, jež

soud neshledal důvodnými, přičemž za významné označil mj. hledisko míry, v níž je oprávněn hodnocení stávajícího charakteru zástavby správními orgány přezkoumávat.

200. Na základě výše uvedeného pak dle názoru zdejšího soudu nelze uzavřít, že by žalobce dostal požadavku dostatečně konkrétně a plausibilně tvrdit, jakým způsobem byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech v důsledku udělení výjimky z odstupových vzdáleností od nemovitostí jiných osob. Žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem svá obecná tvrzení nepodložil žádnými konkrétními skutkovými tvrzeními, jež by vyhovovala shora popsaným požadavkům, a je přinejmenším osvědčujícími podklady tak, aby soud mohl vykročit z mezí přezkumu, jak byly popsány výše, a posuzovat v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. zákonnost udělení výjimky na podkladě žaloby podané osobou odlišnou od vlastníka nemovitostí dotčených Rozhodnutím o výjimce. Soud na tomto místě znovu připomíná výše akcentované úvahy o roli dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení a v této souvislosti doplňuje, že i podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
201. V posuzované věci proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce dostatečně netvrdil (natož aby prokazoval) takové skutečnosti, na základě kterých by zdejší soud mohl uvážit o tom, že byl právě v důsledku Rozhodnutí o výjimce zkrácen na svých subjektivních právech takovým způsobem, jenž by umožňoval soudu přistoupit k věcnému posouzení námitek vznášených žalobcem proti Rozhodnutí o výjimce.
202. O skutečnosti, že přezkum rozhodnutí o povolení výjimky není automatický, ale je třeba, aby účastník řízení vyvinul v průběhu řízení dostatečnou aktivitu, která by soudu takové posouzení umožnila, svědčí i závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 8. 12. 2017, čj. 2 As 262/2017 - 25. V tomto kasační soud uvedl, že za situace, kdy účastník řízení nepodá proti rozhodnutí o povolení výjimky odvolání, tudíž nevyčerpá řádný opravný prostředek, který má podle správního práva procesního k dispozici, není soud povinen se zákonností (přezkoumatelností) rozhodnutí o povolení výjimky zabývat. Důvodem je nepřipustnost takto uplatněných námitek podle § 68 písm. a) s. ř. s., tj. skutečnost, že nevyčerpal-li účastník řízení opravné prostředky v řízení před správním orgánem, je žaloba nepřipustná. V nyní posuzované věci přitom odvolání proti Rozhodnutí o výjimce podali kromě žalobce¹¹ i osoby s vlastnickým právem k nemovitostem dotčeným Rozhodnutím o výjimce (tj. pozemků parc. č. A a B, k. ú. X). Tyto osoby nicméně vzaly své odvolání zpět a tudíž odvolací orgán řízení o odvolání podle § 91 odst. 3 správního řádu zastavil. Soud pak vlastníky nemovitostí dotčených Rozhodnutím o výjimce vyrozuměl o tom, že mohou v nadepsaném řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nicméně ty toto právo ve stanovené lhůtě (tj. včas) neuplatnily (srov. část VIII tohoto rozsudku). Žalobu proti Napadenému rozhodnutí žádá z těchto osob rovněž nepodala. Nelze proto než uzavřít, že osoby přímo dotčené na svých

¹¹ Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2018, čj. MHMP 426508/2018 bylo odvolání žalobce jako nepřipustné zamítnuto.

právech Rozhodnutím o výjimce svá práva chránit nechtěly, resp. vyjma jejich opožděných podání v tomto ohledu neučinily žádnou aktivitu, přičemž zdejšímu soudu nepřisluší, aby za ně prostřednictvím námitek uplatněných žalobcem tuto aktivitu nahrazoval.

203. Pro úplnost pak soud dodává, že s ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou, když neposuzoval, zda je pro udělení výjimky pro odstup dané Stavby dán relevantní důvod. Rozhodnutí o povolení výjimky je přezkoumatelné toliko v rámci přezkumu Napadeného rozhodnutí. Jedná se o samostatné rozhodnutí, které je subsumovaným správním aktem k rozhodnutí o umístění a povolení stavby (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2019, čj. 31 A 266/2017 - 69). Žalovaný tak nebyl povinen přezkoumávat, zda Rozhodnutí o výjimce splňuje veškeré právními předpisy stanovené atributy a zda bylo vydáno důvodně.
204. Na základě výše uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ani námitky vznesené pod pátým žalobním bodem nejsou důvodné.

VIII. K výrokům IV. až VII. tohoto rozsudku

205. Co se týče výroků IV. a V. tohoto rozsudku, soudu bylo dne 13. 9. 2020 doručeno společné podání R. Č. a M. Č., kterým soud informovali, že uplatňují práva osoby zúčastněné na řízení v projednávané věci. Označení, forma i obsah předmětného podání jednoznačně svědčí pro závěr, že uvedené osoby předmětným podáním zamýšlely v uvedeném řízení uplatnit práva vyplývající z § 34 s. ř. s., ač kromě jiného v předmětném podání rovněž uvedly nadpis „Žaloba a žádost o přiznání odkladného účinku“ – soud nepochyboval o tom, že tak učinily toliko s cílem označit věc (záležitost), v níž se na soud obrací.
206. Z ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení, musí být splněny dvě podmínky. Správní soudy se k povaze těchto podmínek vyslovily např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, č. 2341/2011 Sb. NSS, v němž konstatoval, že *„[p]rvní podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního rozhodnutí, resp. nečinností správního orgánu, a dále ten, kdo může být přímo dotčen zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu, ale není účastníkem řízení, protože nepodal žalobu. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. K uvedeným podmínkám lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 - 80 (publikován pod č. 489/2005 Sb. NSS), ze dne 16. 7. 2009, č. j. 8 Afs 15/2009 - 129, ze dne dostupné na www.nssoud.cz). Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení se všemi procesními právy z tohoto postavení vyplývajícími“*.
207. Ač by přitom uvedené osoby coby účastníci řízení vyústivšího ve vydání Napadeného rozhodnutí splňovaly materiální podmínku předpokládanou § 34 odst. 1 s. ř. s., nemohl soud přehlédnout, že své postavení neuplatnily ve stanovené lhůtě ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. (formální podmínka). Vyrozumění soudu o probíhajícím řízení bylo R. Č. doručeno dne 12. 7. 2022 a M. Č. dne 13. 7. 2022, jak vyplývá z doručenek založených v soudním spisu, přičemž soudcovská lhůta k uplatnění práva osoby zúčastněné na řízení byla stanovena v délce 2 týdnů. Podání však bylo soudu doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb teprve dne 13. 9. 2022, přičemž k poštovní přepravě byla písemnost převzata dne 9. 9. 2022, tudíž po uplynutí lhůty (ta marně uplynula dne 26. 7.

- 2022, resp. dne 27. 7. 2022). V samotném podání přitom dotčené osoby neuvedly žádné důvody, pro které by bylo lze uvažovat o prominutí zmeškání lhůty dle § 40 odst. 5 s. ř. s.
208. Co se týče výroku VI. a VII. tohoto rozsudku, soudu bylo dne 19. 9. 2022 doručeno společné podání I. T. a J. T., kterým soudu sdělili, že se připojují k názoru žalobce v ochraně jejich sousedských práv. Byť tyto osoby výslovně neuvedly, že v nadepsaném řízení hodlají uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, soud s ohledem na obsah předmětného podání, ve kterém fakticky vznášely námitky proti Napadenému rozhodnutí, toto podání vyhodnotil jako vyrozumění o uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení. Byť by pak i v případě těchto osob bylo lze seznat naplnění materiální podmínky ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s., tyto své postavení rovněž neuplatnily ve stanovené lhůtě. Vyrozumění soudu o probíhajícím řízení bylo oběma osobám doručeno dne 12. 7. 2022, jak se podává z doručenek založených v soudním spisu, přičemž soudcovská lhůta k uplatnění práva osoby zúčastněné nařízení stanovená v délce 2 týdnů uplynula dne 26. 7. 2022. Podání však bylo soudu doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb teprve dne 19. 9. 2022, přičemž k poštovní přepravě byla písemnost převzata dne 16. 9. 2022, tudíž po uplynutí stanovené lhůty. Ani tyto dotčené osoby pak v samotném podání neuvedly žádné důvody, pro které by bylo lze uvažovat o prominutí zmeškání lhůty dle § 40 odst. 5 s. ř. s.
209. Soudu tak v kontextu výše uvedeného nezbylo než uzavřít, že výše uvedené osoby, tj. R. Č., M. Č., I. T. a J. T. nenaplnily formální podmínku ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s., a proto rozhodl, že tyto osoby nejsou osobami zúčastněnými na řízení.
210. Pro úplnost pak soud uvádí, že v projednávané věci postupoval v souladu s § 34 s. ř. s. a osoby, u kterých připadalo v úvahu uplatňování práv osoby zúčastněné, o probíhajícím řízení vyrozuměl, jakož je poučil o jejich právech v souladu s § 34 odst. 3 s. ř. s. a určil jim v souladu se zákonem lhůtu k oznámení, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
211. Vyjma osoby zúčastněné na řízení a osob uvedených shora v této části rozsudku soud o uplatňování práv vyrozuměl V. U., nicméně i ten tak učinil po uplynutí stanovené lhůty. Městský soud v Praze proto ve výroku II. usnesení ze dne 1. 8. 2022, čj. 18 A 49/2022 - 89 z tam vyložených důvodů vyslovil, že tento osobou zúčastněnou na řízení není.
212. Žádné další podání od vyrozuměných osob soud ve stanovené lhůtě ani po jejím uplynutí neobdržel.

IX. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

213. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pro úplnost přitom uvádí, že z hlediska aktivní legitimace žalobce (srov. odst. 67 – 73 tohoto rozsudku), jeho rozhodnutí co do tohoto výroku fakticky odpovídá hypotetické situaci, kdy by bylo postaveno na jisto, že žalobce tvrzené hmotněprávní postavení nemá (neboť v obou případech by musela být žaloba rozsudkem zamítnuta).
214. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho

běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

215. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu